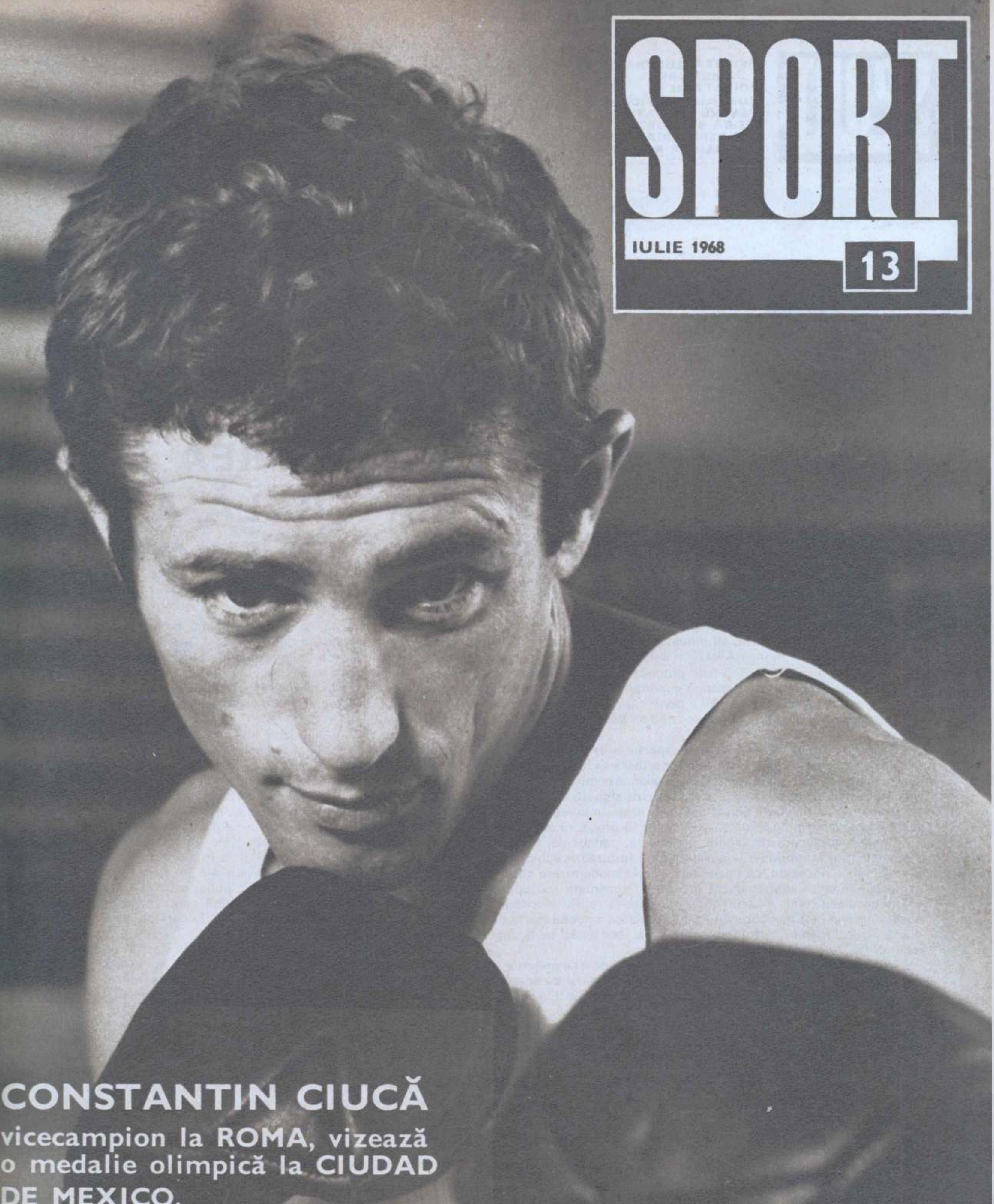
SPORT

IULIE 1968

13

CONSTANTIN CIUCĂ
vicecampion la ROMA, vizează o medalie olimpică la CIUDAD DE MEXICO.

(Microportretul său olimpic în pag. 8)

Foto: Ion MIHĂICĂ

FOTBAL

Bine ai venit CRIȘULE!

La REAL MADRID acasă

PROLETARI DIN TOATE ŢĂRILE, UNIŢI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAŢIONAL PENTRU EDUCAŢIE FIZICĂ ŞI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

nr. 13 (228)
ANUL XXI
IULIE 1968

Revista se tipăreşte la Combinatul Poligrafic «Casa Scînteii».

Redacţia şi administraţia: str. Vasile Conta 16, Bucureşti — 22. Telefoane: 11 01 13 şi 11 10 05. Abonamentele se fac la toate oficiile poştale din ţară, iar în întreprinderi şi instituţii prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni—15 lei; 6 luni—30 de lei; 1 an—60 de lei.
43 806

Editorialul nostru de

Nicolae MĂRĂŞESCU

SPORTUL

ELEMENT INDISPENSABIL ÎN DEZVOLTAREA MULTILATERALĂ A PERSONALITĂŢII OMULUI

Activitatea sportivă contemporană constituie pe zi ce trece, o prezenţă tot mai activă, cu influenţe tot mai pregnante în preocuparea cotidiană a omului. Astăzi, în secolul mecanizării, în secolul vitezei şi electronicii, exerciţiul fizic practicat pe scară mondială, de la sugari pînă la octogenari capătă o importanţa covîrşitoare. În preocuparea actuală a omului, *sportul a devenit un element indispensabil, el contribuind, ca şi cultura, la dezvoltarea multilaterală a personalităţii omului.*

În contextul actual al vieţii sociale, sportul a devenit un lucru imperios necesar, astfel că asistăm la o «sportivizare» tot mai accentuată a întregii lumi. Astăzi, cînd asistăm la o avalanşă neîntreruptă de recorduri şi rezultate, munca eroică nu mai este ea singură suficientă pentru obţinerea de rezultate de cel mai înalt nivel. În prezent, o performanţă este direct proporţională cu îmbinarea pregătirii propriu-zise, cu ştiinţele ajutătoare (fiziologie, psihologie, pedagogie, biochimie, matematici) cu întreprinderile auxiliare care furnizează echipamentul şi materialele necesare, cu baza materială, în modernizare continuă, şi cu aşa-numitul «antrenament invizibil» (alimentaţie, recuperarea efortului, dieteticieni, maseuri etc.). O singură rotiţă deficitară din acest angrenaj, tot mai complex, şi performanţa aşteptată este diminuată. Atacul marilor performanţe nu se mai face astăzi pe o singură cale, ci pe un front larg.

Din păcate mai persistă mentalitatea învechită de a se pretinde prea repede rezultatele cele mai bune. Lipseşte răbdarea şi de aceea elementele excepţionale nu au timp suficient de dezvoltare. Ele sînt artificializate, dau rezultate scînteietoare, dar dispar precum cometele, în marea lor majoritate. Un sportiv excepţional, dintre cei pe care îi caută astăzi întreaga lume, nu apare în fiecare zi, căci sita prin care se strecoară în drumul său spre vîrfurile piramidei mondiale este din ce în ce mai deasă şi *numai excepţiile înving. Sportul este construit în prezent, în primul rînd, din excepţii, şi excepţionali.* Ele dau tonul şi ceilalţi se supun. Este legea implacabilă şi inatacabilă a celor din frunte, după care merg şi ceilalţi. În această direcţie a muncii, în sportul contemporan a apărut ca o concepţie nouă şi micşorarea numărului de sportivi care se pregătesc cu un antrenor. Decît mulţi şi fără posibilităţi certe, mai bine puţini, dar cu reale aptitudini.

De asemenea şi-a schimbat sensul şi acel cuvînt *perspectivă*, cuvînt care constituie numai un mijloc de refugiu al nerealizaţilor. Singurul cuvînt acceptat în mişcarea sportivă actuală este şi, mai ales, trebuie să fie *randamentul*.

Secolul în care trăim, numit într-un fel şi *secolul sportului*, este în acelaşi timp şi un secol al informării. În sport, ca şi în toate domeniile *informarea*, documentarea, dorinţa de cunoaştere, sînt probleme cu multiple rezonanţe teoretice şi practice. Este vorba de ceea ce putem numi *primordialitatea propagandei*, care este ca o radiografie a activităţii sportive. Mai mult, nu este de conceput activitatea sportivă, fără propagandă, sub forme tot mai extinse, mai variate şi în tiraj tot mai mare. Epuizarea imediată a tot ce apare în legătură cu activitatea sportivă, de la ziare şi reviste şi pînă la cărţi cu subiect sportiv, beletristice sau de specialitate, este, credem, cel mai bun exemplu. Şi dorinţa de cunoaştere este atît de mare, încît a apărut un decalaj între dorinţa omului modern şi posibilităţile editorilor şi chiar ale autorilor sportivi. Specialiştii, ca şi marele public, au încă prea reduse posibilităţi de îmbunătăţire a cunoştinţelor. Opinia publică este încă prea puţin informată (cu mici excepţii) asupra evenimentelor sportive de pe toate meridianele globului. Cercetările, invenţiile, inovaţiile, metodele folosite în pregătire nu sînt cunoscute în multe cazuri cînd, unde şi cum trebuie. Rămîne astfel energie necheltuită şi posibilităţi neexploatate.

În prezent, în întreaga lume se face un *schimb de informaţii* deschis sau mai discret, astfel că fiecare caută să prindă ceva de la cel căruia i-a mers în plin sau care a realizat succese şi progrese deosebite. Aceasta se referă atît la urmărirea unui sportiv, unei probe sau ramuri de sport care a progresat deodată, cît şi la dezvoltarea generală înregistrată de o ţară sau alta, care în urmă cu nu mulţi ani se afla pe o poziţie mai slabă şi care, ca urmare a unor măsuri de o excepţională tărie, a devenit în sport o adevărată forţă mondială. Este, de pildă, cazul Franţei. După dezastrul de la Roma din 1960, ea a luat o serie de măsuri deosebite, care numai în 4-6 ani au dat rezultate strălucite. Alte exemple: R.D.G., devenită în puţini ani o adevărată forţă internaţională sportivă sau S.U.A. care, fără concretizări deosebite în atletismul feminin, prin măsuri operate fulgerător, au devenit în scurt timp o mare valoare mondială.

Toate aceste schimbări sînt rodul unor eforturi uriaşe pe care tot mai multe ţări le fac pentru sport, printr-o adevărată industrie sportivă, printr-o bază materială tot mai modernă şi mai substanţială, prin cheltuieli tot mai mari, prin atragerea unui număr tot mai mare de practicanţi, prin măsuri stimulative. Pentru învingerea actualelor performanţe, pentru realizarea unor succese răsunătoare la Jocurile Olimpice, considerate drept cele mai mari competiţii contemporane, nu se cunosc nici un fel de oprelişti.

Această situaţie a fost impusă de înţelegerea tot mai largă a necesităţii dezvoltării sportului, care oglindeşte, în ultima instanţă, dezvoltarea întregii vieţi culturale a popoarelor, a potenţialului lor biologic şi spiritual.

Pentru rezolvarea tuturor dezideratelor, se lucrează în prezent tot mai mult şi tot mai ştiinţific. Progresul devine «ceva» aşteptat, firesc, nu mai este întîmplător, artificial.

În febra actualelor pregătiri mondiale pentru Jocurile Olimpice, această adevărată *expoziţie mondială cu subiect sportiv*, se prepară revanşe, se împrospătează loturile, se schimbă şi se întineresc garniturile, se rodează speranţele în tot mai multe întîlniri internaţionale, cu adversari de la cei mai slabi, la cei mai puternici, se îmbunătăţeşte calitatea echipamentului, a materialelor, instalaţiilor, a bazei materiale, creşte exigenţa antrenorilor faţă de sportivi şi faţă de ei înşişi, a conducătorilor faţă de o ramură de sport sau alta, a opiniei publice faţă de sport, în general.

În concluzie, o continuă şi ascendentă luptă pentru progresul sportului.

Desigur, se are, în general, în vedere aspectul obţinerii *maximumului* în *minimum* de timp. În activitatea sportivă, această idee a ratat însă de multe ori talente extraordinare. De aceea credem că celebra frază a lui Antoine de Saint Exupery ne scuteşte de alte comentarii: «*numai ceea ce a necesitat timp din partea oamenilor are valoare*».

obiectiv: JOCURILE OLIMPICE MEXIC 1968

VASILE COSTA își netezește drumul spre FINALA OLIMPICĂ

VASILE COSTA reprezintă pentru timișoreni, la ora actuală, cel mai bun rodus, continuator ale frumoaselor tradiții sportive care, nu demult, de aici, pe malurile Begăi, inmieresmau cu parfumul lor întreaga suflare a sportului omânesc.

Pe tînărul înotător timișorean l-am întilnit în urmă cu 3 săptămîni, la ștrandul ineretului din București. Venise în Capitală, pentru o singură zi, cu niște treburi e la Federație. Și cum obișnuința este o a doua natură, în după amiaza acelei zile u s-a putut abține și cîteva lungimi bune de bazin tot a făcut înainte de a lua alea întoarsă spre casă. De pe marginea bazinului, cîțiva înotători bucureșteni urmăreau înaintînd pe culoarul de apă cu admirație, dar parcă și cu o ușoară ndă de melancolie. Atunci am auzit remarca: **«Timișoreanul vede sigur lexicul!».**

Că-l va vedea este și părerea noastră. Cum se va comporta însă la J.O. rămîne e văzut. În orice caz, prin prizma ultimelor lui rezultate, avem convingerea că la exic, natația românească nu va fi făcută de rîs.

În primăvară, mai exact în luna aprilie, Vasile Costa a reușit să îmbunătățească ecordurile țării la 100 și 200 m bras cu rezultate de-a dreptul excelente pentru n început de sezon: 1:08,5 și respectiv 2:32,5. Pornind de la aceste cifre este și resc ca pînă spre toamnă, cronometrele lui Costa să-i indice noi recorduri, ca o onsecință a pregătirii sale, intensificată mult, acum, în anul marei confruntări in țara Aztecilor. De altfel, ca o remarcă generală, performanțele pe plan mondial a procedeul care ne interesează, la bras, au crescut în mod considerabil în ultimele 2 luni. Spre edificare iată cele mai bune rezultate mondiale la 100 și 200 m bras nregistrate la începutul sezonului 1967 (martie-iunie) și în actualul sezon (în celaș interval de timp).

100 m bras

1967	1968
: 08,4 — O'Brien (Australı.	1 : 06,2 — Pankin (U.R.S.S.)
: 08,6 — Pankin (U.R.S.S.)	1 : 06,4 — Fiola (Brazilia)
: 08,8 — Prokopenko (U.R.S.S.)	1 : 07,6 — Prokopenko (U.R.S.S.)
: 09,5 — Mihailov (U.R.S.S.)	1 : 07,7 — Kosinski (U.R.S.S.)
: 09,8 — Henniger (R.D.G.)	1 : 08,1 — Morciukov (U.R.S.S.)
. 09,9 — Costa (România)	1 : 08,5 — Henniger (R.D.G.)
	1 : 08,5 — Costa (România)

200 m bras

1967	1968
2 : 29,4 — Prokopenko (U.R.S.S.)	2 : 27,4 — Kosinski (U.R.S.S.)
2 : 31,4 — Mihailov (U.R.S.S.)	2 : 28,3 — Pankin (U.R.S.S.)
2 : 31,7 — Kravcenko (U.R.S.S.)	2 : 29,4 — Morciukov (U.R.S.S.)
2 : 32,4 — Morciukov (U.R.S.S.)	2 : 29,4 — Prokopenko (U.R.S.S.)
2 : 33,4 — Merten (S.U.A.)	2 : 30,3 — Henniger (R.D.G.)
....	....
2 : 34,7 — Costa (România)	2 : 32,5 — Costa (România)

Consultînd aceste tabele, pentru o mai justă interpretare a lor ne simțim datori să menționăm că timpul de 1:06,2 marcat în primăvara acestui an de către Pankin și acel 2:27,4, care îl însoțește pe Kosinski, reprezintă noi recorduri mondiale. Realizatorii lor, tineri de 19 și respectiv 23 de ani au desigur mari șanse să învingă și în Mexic, chiar dacă, în probele oficiale, nu vor mai reuși să reediteze timpii fenomenali obținuți în primăvară. La 100 m bras, probă la care reprezentantul nostru a îndeplinit cu succes «baremul» (timpul minim de 1:08,6) care îi conferă dreptul de participare la J.O. Costa se menține în plutonul brasiștilor de renume mondial. În mod teoretic, ținînd cont de toate valorile brasului de pe glob pe distanța a două lungimi de bazin, tînărul timișorean are mari șanse să se alinieze la startul întrecerii finalei. Și dacă va fi așa, însuși acest fapt va reprezenta pentru natația românească un succes, indiferent de locul pe care-l va ocupa reprezentantul nostru la capătul probei olimpice.

Ce fac însă ceilalți înotători români? Singur Vasile Costa să fie oare capabil de rezultate pe măsura exigențelor unor întreceri de talia J.O.? Noi așteptăm și alte confirmări. Ar fi păcat ca in Mexic, România să prezinte la natație doar un singur concurent.

G. STEFĂNESCU

O fază din meciul Steaua—Dinamo. În prim plan, patru dintre componenții lotului olimpic: Schreiber (care a tras), Bartha și Rotaru (care au blocat) și Stoian.

VOLEIBALIȘTII la ora încercărilor

• DECLIN SAU STAGNARE? • CUI FOLOSESC OSCILAȚIILE? • CU TOATE MOTOARELE, ÎNAINTE!

Sintem, oare, intr-o degringoladă în materie de volei? Aparent, da. Pledează pentru asta modestul loc 5 ocupat de băieți la «europenele» de la Istanbul, de anul trecut, cit și noua pagină cenușie ce s-a adăugat istoriei pină nu demult atit de luminoasă a acestui sport din țara noastră: «Cupa campionilor europeni» nu se mai află în vitrina nici unui club românesc.

Motive care nu... motivează se pot găsi cu duiumul. N-avem însă vreme pentru a răsfoi albume și a recurge la fanata expresie **«...pe vremea noastră»**, la care sint inclinați să recurgă unii fosti sau actuali jucători și antrenori. Trebuie privit înainte. Iar acest **«ÎNAINTE»** se traduce acum prin cuvintul **«MEXIC»**.

Nu cred că există iubitor al sportului care să nu dorească, din tot sufletul, ca delegația noastră pentru marea confruntare din Țara Aztecilor să cuprindă și echipa de volei. Prezența ei nu rezidă, desigur, în criterii economico-financiare, ci **în criteriul valorii**. De aceea e firesc să te întrebi: **sintem oare în declin în materie de volei?** După răspunsul ce și-l dau diferite organe și foruri de specialitate, se nasc tot felul de oscilații de natură să parafrazeze celebra replică hamletiană: **«a fi sau a nu fi... prezent cu echipa de volei la Mexic?»**

Credem că răspunsul trebuie să fie răspicat afirmativ. Dintre toate echipele noastre de jocuri sportive, singură echipa de volei și-a ciștigat pină acum dreptul de participare. Dar nu numai atit! În Mexic va fi o confruntare mondială, iar noi sintem **încă** vicecampioni mondiali. Palmaresul voleibaliștilor noștri, exceptind **«accidentul Istanbul»** ne dă dreptul să sperăm la o medalie. Faptul că am pierdut «Cupa campionilor europeni» nu trebuie să ne mire: Spartak Brno are nu mai puțin de 5 jucători din naționala Cehoslovaciei, campioană mondială.

Și-atunci, ce demonstrează evoluția de pină acum a voleibaliștilor noștri? Că sintem în declin? N
Ci altceva: că am bătut pasul pe loc în timp ce al
(Polonia, Japonia) fac progrese vizibile, că sinte
de cităva vreme cu motoarele la punctul mort.

Avem șanse să depășim acest punct critic
Desigur!

Lotul olimpic a cuprins 20 de jucători (9 de
Steaua, 6 de la Dinamo, cite doi de la Rapid
Timișoara și unul de la Galați). Dintre aceștia,
sfirșitul lunii iunie, în urma turneului de la Sof
(participanți: U.R.S.S., Cehoslovacia, Iugoslavi
R.D.G. și Bulgaria) în lot au rămas doar 15 jucător

— **Vreau s-o spun limpede** — ne-a declarat T. Tă
nase, antrenorul lotului olimpic — **că în echip
pentru Mexic nu avem locuri de «senator de drept»
Porțile sint deschise tuturor jucătorilor și nici inte
rese de club, nici avataruri sentimentale nu mă ve
călăuzi în alegerea celor 12 care vor pleca la Olim
piadă.**

În continuare, voleibaliștii se vor pregăti în Bulga
ria, la Belmeken (2 000 m altitudine) susținind, l
sfirșit, intilniri duble cu naționala gazdelor, apo
cu R.D.G., iar la începutul lunii august, cu Polonia

— **Vom organiza, de asemenea, un turneu l
Brașov între 15 și 22 august, la care am invitat Ja
ponia, Polonia, Bulgaria, Ungaria și Ucraina (d
fapt, echipa U.R.S.S.)**, ne-a informat tov. Petr
Dumitrescu, președintele F.R.V. **Apoi echipa își v
continua pregătirile la Piatra Neamț și la complexu
din Bucegi, de la Piatra Arsă. Părerea mea este c
avem condiții să ieșim din ceea ce dv. numiți «punc
mort», să reușim în aceste trei luni de pregătire s
prezentăm din nou o echipă redutabilă.**

— **Din păcate, deocamdată nu avem încă rezol
vată problema celui de al doilea trăgător principal
În turneul final al campionatului, Corbeanu ne-a da
speranțe. De atunci, însă, n-a mai strălucit. La aces
post pot aspira de asemenea** Schreiber, Costinescu..
— ne-a declarat antrenorul «olimpicilor». **Trăgă
torii principali vor fi precedați de secunzi explozivi..**

— V-ați gindit la...?

— **La Bartha, Tirlici, Crețu, Porojnicu sau ori-
care altul. Depinde numai de jucători să-și ciștige
un loc în delegația care va pleca la Mexic. În ceea ce
mă privește, sint optimist și cred într-un rezultat
valoros la Olimpiadă. Voi face totul pentru a scoate
maximum din lotul pe care-l pregătesc, ajutat fiind
de antrenorul secund, tov. Gheorghe Petrescu.**

*

Mai sint trei luni și citeva zile pină la marea confruntare din Țara Aztecilor. Timp suficient pentru ca voleibaliștii noștri să iasă din «punctul mort», să facă saltul hotăritor. Condițiile care li s-au creat sint foarte bune. Noul antrenor al lotului este hotărit să muncească din răsputeri. Federația de volei își propune urmărirea atentă a pregătirii, folosind în acest scop experiența și sugestiile și altor antrenori.

Totul depinde acum de sportivii înșiși. Pentru că trebuie să spun, participarea la Olimpiadă nu este o plimbare de agrement în Mexic, ci ea implică o răspundere de onoare, solicitantă a tuturor resurselor fizice și psihice, pentru ciștigarea gloriei sportive.

Sever NORAN

N.B. Turneul din Bulgaria constituie un test nesatisfăcător deoarece ne-am prezentat cu improvizații. Cind, în sfirșit, se va afla sub bagheta antrenorului întregul lot olimpic?

obiectiv: JOCURILE OLIMPICE MEXIC 1968

„CRAH“ la GRECO-ROMANE ?

La campionatele europene de lupte greco-romane, organizate de suedezi în orașul Västeras, «optul» român nu a obținut nici o medalie. A avut o prezență anonimă, deși un ziarist de-al nostru transmitea de-acolo că sportivii români ar fi pășit cu dreptul în primul tur, deși anul trecut, la București, la campionatele mondiale, ai noștri «de azi» — reușiseră să egaleze recordul alor noștri «de ieri», realizat la Yokohama. Se pare că optul nostru, fără excepție, de la categoria 52 kg pînă la +97 kg., a participat în întreceri inhibat de importanța competiției — «europenele» = criteriu de selecție pentru Olimpiada de la Ciudad de Mexico, indispus de ziua polară — aproape tot timpul era lumină. Cert este însă că optul nostru a participat la «europene» în altă componență decît aceea pe care ar fi indicat-o «naționalele» de la București. Astfel, la categoriile 52 kg, 57 kg și +97 kg au fost înscriși Gheorghe Stoiciu, Ion Alionescu și Constantin Bușoi, adică cei clasați pe locurile secunde. Desigur că surprinde prezența lui Stoiciu la 52 kg, cu atît mai mult cu cît la «naționale» Gheorghe Berceanu a cucerit nu numai titlul de campion, dar și trofeul acordat celui mai tehnic luptător. Dacă atunci ne-a surprins că unui luptător de 18 ani i se decerne acest titlu de **cel mai tehnic**, cînd nici bine nu i-a căzut cașul de la gură, acum ne surprinde că **selecționerii nu au avut încredere** în Berceanu, în cazul căruia a atîrnat mai greu în balanță vîrsta decît tehnica. Unde-o fi oare adevărul? Surprinderea, în acest sens, continuă și la categoria 57 kg, categorie deosebit de valoroasă la noi (Francisc Horvath — medalie olimpică de bronz în 1956; Ion Cernea — medalie de aur la «mondialele» din 1965 și altă sumedenie de medalii de argint și de bronz; Ion Baciu — medalie de aur la «mondialele» de la București). La «naționale» Ion Baciu nu s-a clasat între primii trei. Să admitem că, în mod normal, nu a fost selecționat pentru «europene», pentru că nu a ieșit campion. Dar de ce atunci a fost selecționat Ion Alionescu pentru Västeras, cînd campion național a fost declarat Marin Cristea? Pentru că acesta din urmă e «bătrîn»? Atunci la ce se reduce un campionat național? La ceea ce s-a văzut și nu s-a admirat la ultima ediție? Nu cumva interesele de club dăunează intereselor echipei naționale? Semnatarul articolului pune această întrebare și este ferm convins că nimeni din partea cluburilor Dinamo București sau Steaua nu-i va răspunde afirmativ la întrebare. Desigur, lipsa unui răspuns afirmativ la această întrebare nu trebuie interpretată neapărat ca o exagerare din partea celui care a formulat întrebarea. La categoria 97 kg în locul lui Gheorghe Popovici, care la București a îmbrăcat al zecelea tricou de campion național, a fost selecționat pentru Suedia Nicolae Martinescu, care ieșise campion la +97 kg. Politica de club (Popovici și Martinescu aparțin aceluiași club bucureștean — Dinamo) a fost mai puternică decît aceea a federației de lupte, la «naționale». La «europene» a învins politica federației: Martinescu la 97 kg și craioveanul Constantin Bușoi la +97 kg (el a ocupat locul secund la «naționale»). Dar a «învins» numai în competiția cu cluburile din țară. La Västeras, așa victorie...

Eșecuri în genul Västeras au mai suferit luptătorii noștri de la greco-romane și acum cinci ani: la Balcaniada de la Atena, și, imediat apoi, la «mondialele» de la Toledo. Dar acolo au fost alte cauze. Nu a fost lăsat acasă nici un campion olimpic sau mondial, cum s-a întîmplat de data asta. Chiar dacă Baciu nu a dat satisfacție la București, trebuia folosit la Västeras. Altfel îi impresiona pe adversari. Era un campion mondial. Judecata — dacă Alionescu l-a învins pe campionul mondial Baciu va cuceri și titlul european — se vede a fost neinspirată.

De o gravitate egală, pe lîngă această greșeală de selecție a optului, a fost și modul în care s-a desfășurat pregătirea psihologică a sportivilor noștri. Inhibiția este cel mai mare dușman al sportivului. Această inhibiție nu a putut să fie înlăturată la Västeras, de vreme ce optul nostru nu scăpa de obsesia mexicană. Din păcate, acesta-i adevărul: Olimpiada din Mexic este pentru majoritatea candidaților noștri mai curînd o obsesie, decît un vis frumos. Luptătorilor li s-a spus în repetate rînduri pe saltelele din Västeras, mai în glumă, dar mai mult în serios, că o să vadă Acapulco la televizor, dacă nu cuceresc medalii.

Povestea cu ziua polară este, în general, o poveste. Se știa cum va fi acolo, se puteau lua măsuri ca sportivii noștri să nu sufere de insomnie. Dar cînd nu poți scăpa de obsesia mexicană, cum o să poți închide ochii?

Cu toate că «cocoșii» noștri s-au întors din bătălia de la Västeras cu destul de multe pene lipsă, cam golași, consider totuși că în Suedia a fost un accident. Un accident care i-a indispus și pe străini.

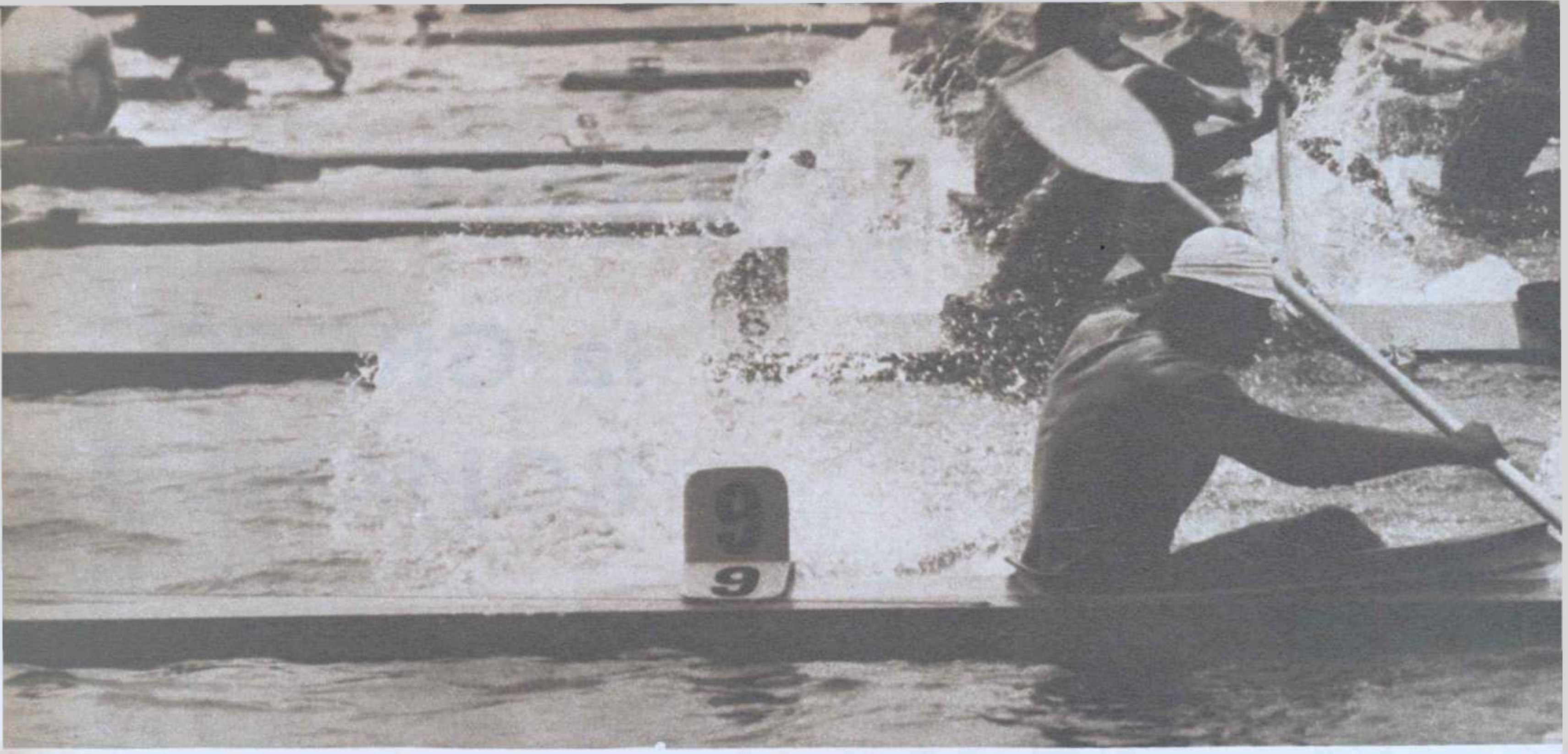
Gîndiți-vă, fără supărare pentru nimeni, că, la un moment dat, artistul poporului Radu Beligan s-ar bîlbîi. I-ar părea și lui rău, ne-ar părea și nouă. Îi cunoaștem doar valoarea! Dar, cineva poate să nu admită acest exemplu, acest cineva putînd să fie chiar Radu Beligan: «Nu mă bîlbîi, pentru că știu să mă pregătesc!».

Într-unul din numerele viitoare ale revistei SPORT — un reportaj despre luptătorii noștri: **«Și ei știu să se pregătească, pentru a nu se «bîlbîi» la Ciudad de Mexico».**

Horia CRISTEA

Campionii naționali la lupte greco-romane, imediat după decernarea titlurilor: Nicolae Martinescu (+97 kg), Gheorghe Popovici (97 kg), Nicolae Neguț (87 kg), Ion Țăranu (78 kg), Ion Enache (70 kg), Simion Popescu (63 kg), Marin Cristea (57 kg), Gheorghe Berceanu (52 kg), — de la stînga la dreapta.

Cea mai disputată probă în mai toate concursurile o constituie cursa de caiac 4 — 1000 m. În imaginea noastră, start în cadrul campionatului național — probe olimpice.

AMBIȚIA NOULUI VAL
Să se impună în Mexic!

Caiacul și canoea românească vor fi pentru a patra oară prezente la startul Jocurilor Olimpice.

Prima oară, în îndepărtata Australie (1956), România și-a făcut o strălucită intrare în întrecerile olimpice de caiac-canoe, obținînd trei medalii de aur prin excepționalul Leon Rotman, dublu campion olimpic (la canoe simplu viteză și fond) și datorită celebrului cuplu Simion Ismailciuc-Dumitru Alexe, care a dominat cursa de canoe-dublu viteză.

După patru ani (1960) întrecerile olimpice au fost găzduite de bătrînul continent. Pe lacul Albano din Italia, numai dublul campion olimpic Leon Rotman mai reușește să se mențină în atenția lumii sportive, prin al său loc III la canoe-simplu viteză (organizatorii celei de a XVII-a ediții au scos din program probele de fond, diminuînd astfel participarea și șansele noastre).

A XVIII-a ediție a Jocurilor Olimpice a avut loc în 1964, în Japonia. Locul de desfășurare a probelor de caiac-canoe a fost lacul Sagami. Pentru prima dată țara noastră participă și cu un echipaj de fete care, spre satisfacția generală a delegației noastre, a adăugat colecției de medalii două frumoase trofee. Rezultatele obținute de sportivii noștri au fost remarcabile, dar, totuși, nu și cele scontate. Iată-i pe cei care au marcat prețioase puncte în clasamentul pe națiuni: Hilde Lauer (locul II la caiac simplu) și, împreună cu Cornelia Sideri (locul III la dublu); Andrei Igorov (medalie de argint, la canoe simplu); Aurel Vernescu (locul III la caiac 1 000 m) și, împreună cu Turcaș, Sciotnic și Cuciuc (medalia de bronz la caiac 4—1 000 m).

•

În acest an, între 22 și 25 octombrie, la cea de a XIX-a ediție a Jocurilor Olimpice, pe apele lacului Xochimilco, special amenajat pentru canotaj și caiac-canoe, țara noastră va alinia cea mai puternică «flotă» de care dispunem. Antrenorul emerit Radu Huțan își pregătește încă de pe acum elevii, tatonînd calitățile și stadiul potențial atît al sportivilor noștri, cît și al celor care ne vor fi adversari. Prima mare confruntare-selecție a fost campionatul național — probe olimpice — unde o serie de elemente

FARFURIILE ZBURĂTOARE
OBIECTE CUNOSCUTE PE FIRMAMENTUL ATLETISMULUI

La ora actuală, aruncarea discului este în atenția generală prin rezultatele anunțate: recordurile mondiale ale lui Jay Silvester (66,54 m) și cel al Christinei Spielberg (61,64 m), precum și pentru plăcuta revenire a Liei Manoliu.

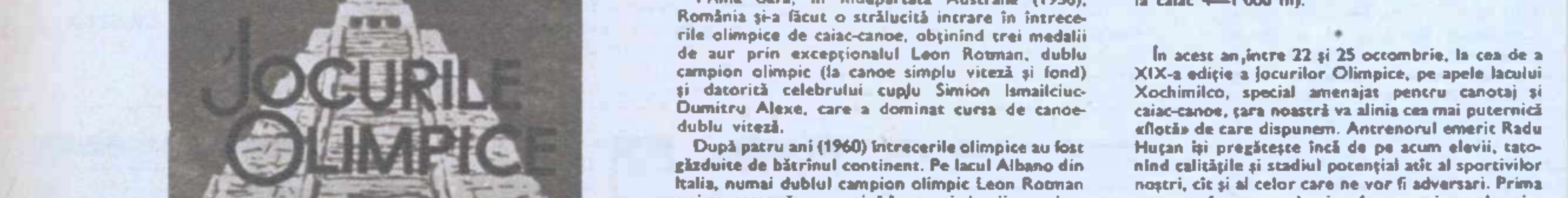
În acest an, Lia a impresionat prin valoarea rezultatelor sale și constanța lor, iar cine a văzut-o este convins de posibilitatea realizării unor cifre și mai bune decît recordul actual stabilit... provizoriu, nu de mult, la 57,98 m. Prin această cifră de valoare mondială, Lia și-a confirmat clasa sportivă și a luat o serioasă opțiune pentru marile întreceri din Mexic.

Am folosit ocazia concursului republican de atletism pentru a vă arăta în cîteva imagini ceea ce a scăpat ochiului încîntat de frumusețea mișcării de ansamblu și atras de evoluția acestui... obiect zburător cunoscut.

Stilul Liei Manoliu este cunoscut acum în toată lumea și apreciat favorabil. Vi-l vom prezenta pe scurt.

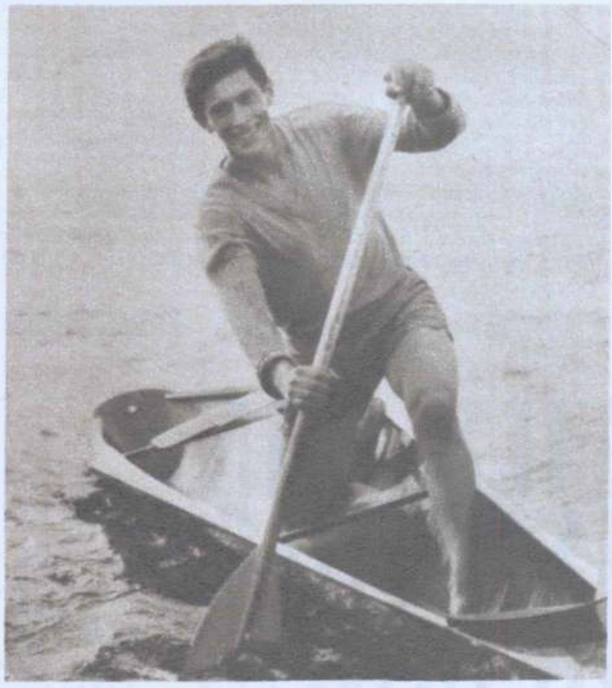
Lia execută o singură balansare preliminară, amplă, care pregătește începutul piruetei (imaginea 1).

1 2 3 4 5

«Surpriza Pațaichin», elevul lui Radu Huțan ▶

noi, tinere, s-au făcut cunoscute. Cea mai mare revelație o constituie, de fapt, comportarea unui junior care a reușit să îmbrace două tricouri de campion! Acesta este Ioan Pațaichin, asupra căruia vom reveni în finalul articolului nostru. Alți doi juniori, caiaciștii Roco Rujan și Eugen Botez au reușit și ei o comportare de valoare, devenind campioni la seniori!

Cuplul mondial de canoe Calabiciov-Covaliov se arată a fi din nou în formă, necedînd nici o cursă la care a participat, deși cei doi nu ating valoarea lor de la marile întreceri ale anului trecut. Despre «echipajul de aur» Vernescu-Sciotnic nu are rost să mai vorbim, deoarece seriozitatea cu care lucrează îl îndreptățește să și fie posesorul biletelor pentru Ciudad de Mexico. La fete, reprezentanta noastră Viorica Dumitru pare a fi cea mai în formă, deși, la un pas de ea, Hilde Lauer lansează contraatacul. În orice caz, oricare dintre ele poate aspira la un loc pe podiumul olimpic.

Sportivii noștri sînt angrenați acum în cîteva dificile competiții internaționale de verificare, după care lotul ce ne va reprezenta în Mexic se va contura cu precizie.

•

Și acum din nou despre revelația campionatului — Pațaichin.

«Mila 23» este satul de pescari din Delta Dunării care are cel mai mare aport în victoriile caiacului și canoei românești. Este suficient să avansăm cîteva nume pentru ca dv. să fiți complet edificați: Athanasie Sciotnic, Vicol Calabiciov, Serghei Covaliov, Afanasie Bucelchin... Acestora li s-a adăugat în acest an și tînărul pescar Ioan Pațaichin.

S-a născut la 26 noiembrie 1949. În toamna anului 1966 antrenorul emerit Radu Huțan îl descoperă și-i întrevede o carieră strălucită. Anul următor, elevul său termină proba de canoe simplu pe locul II la categoria juniori și sosește al IV-lea în Criteriul Olimpic, deschis juniorilor. Anul 1968 îi aduce satisfacții deosebite antrenorului emerit Radu Huțan care-și îmbrățișează elevul cîștigător în două probe destinate seniorilor. Pațaichin este încă junior și i se prevăd mari posibilități de creștere. De curînd, pe apele lacului Grünau, juniorul nostru trece primul linia de sosire în întrecerea cu marii campioni ai vitezei, dar un fanion alb al arbitrului de parcurs îl descalifică pentru «depășire de culoar». Indiferent de această situație, faptul că Pațaichin a terminat clar înaintea alergătorilor rutinați, ne îndreptățește să apreciem din plin «ochiul» lui Radu Huțan ca pe al celui mai desăvîrșit specialist al sportului cu padele și pagae.

Radu Huțan ne-a promis cu un an în urmă o surpriză. Iat-o: *Ioan Pațaichin*. Așteptăm acum cu toții ca «surpriza Pațaichin» să ne dea satisfacții și pe apele lui Xochimilco.

Paul ROMOȘAN

În imaginile 2—3 se observă începutul pivotului, cînd greutatea corpului este mutată pe piciorul stîng, mult îndoit și care conduce mișcarea cu genunchiul larg în afară.

Imaginile 4—5 arată mișcarea cunoscută sub denumirea de «start». Se remarcă pivotarea lungă pe piciorul stîng, care a făcut o rotație de cca. 270 grade.

Imaginea 6 o surprinde pe Lia în timpul săriturii și arată continuarea mișcării de rotație. Trunchiul este torsionat. Picioarele și șoldurile depășesc umerii și se grăbesc să pregătească baza mișcării finale.

În imaginile 7—8 se remarcă așezarea rapidă a picioarelor în cerc, depășind mult discul și lungind astfel drumul pe care Lia acționează de pe baza sigură a ambelor picioare. În acest fel se poate mări accelerația în final.

În imaginile 9—10 se vede mișcarea finală de o simplitate remarcabilă. Ambele picioare sînt încă pe sol, iar umărul mai insistă în acțiunea lui pentru realizarea unei viteze inițiale cît mai mari. Se remarcă poziția piciorului și umărului stîng care sînt axul siguranței, simplității și eficacității acestei mișcări finale.

Biciuirea brațului (imaginea 11) și săritura executată imediat după lansare arată dinamismul acestui final.

În acest concurs toate aruncările Liei au fost peste 55 m și am putea spune că întreaga mișcare a fost bună.

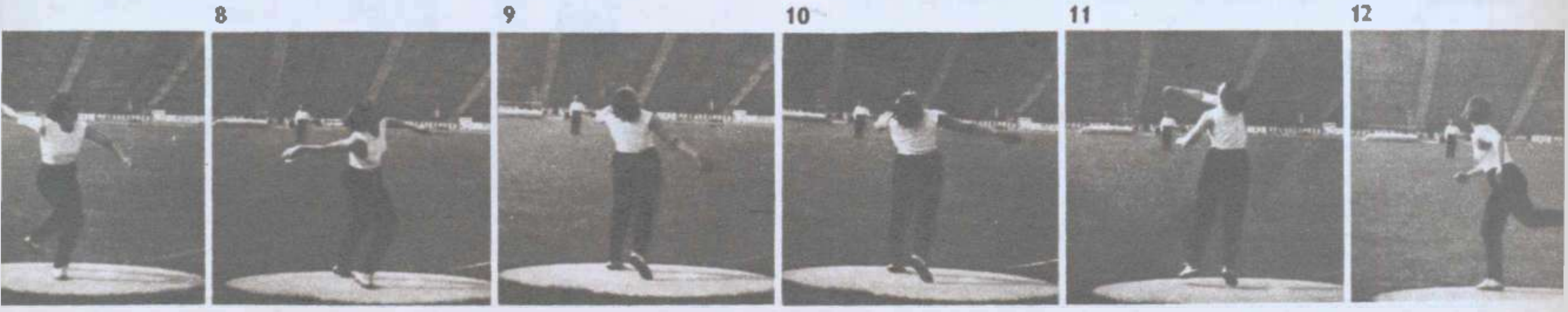
Lăsînd la o parte dinamica mișcării asupra căreia va mai reveni aparatul de filmat, experiența și cunoștințele de biomecanică atrag atenția asupra cîtorva rezerve care pot aduce multe îmbunătățiri:

— imag. 4 — genunchiul drept se apropie prea mult de cel stîng, mărind viteza de rotație a corpului prea devreme,
— imag. 5 — pivotul se termină prea înalt, astfel că îi va urma o cădere care va cheltui multă energie și timp pentru amortizarea ei,
— imag. 7—8 — piciorul drept ar trebui să se pregătească și să acționeze mai mult, prin răsucirea vîrfului spre interior,
— imag. 9—10 — raza de acțiune a umerilor cu brațul drept ar putea fi lungită cu cîțiva centimetri, iar piciorul și șoldul drept ar trebui să fie răsucite spre înainte mai devreme, ceea ce ar ajuta și mai mult la depășirea discului.

Lia are permanent în atenție ei aceste elemente, dar știe că zborul discului depinde mai ales de dinamica mișcării. Aceasta presupune un volum mare de lucru pentru calitățile de mișcare, pentru forța și viteza care nu sînt niciodată suficiente și pentru ritmul care lasă impresia de ușurință, dînd totodată caracteristică stilului «Manoliu».

Kinogramă comentată de
Gheorghe ZÎMBRESTEANU

8 9 10 11 12

micro portret olimpic

CONSTANTIN CIUCĂ

Pînă la campionatele naționale din acest an, la întrebarea «Ciucă sau Gruiescu?», nu găseau răspuns nici măcar selecționerii lotului olimpic. Iată,însă, că lucrurile s-au clarificat datorită victoriei directe obținută de Ciucă în fața colegului său de club, Constantin Gruiescu.

Deși nu a scăpat încă definitiv de... urmăritorul său, Constantin Ciucă are prima șansă de a ne reprezenta în Mexic.

Maestrul sportului Constantin Ciucă s-a născut la 21 septembrie 1941, în comuna Vînători, din Oltenia. Este de profesie strungar. A început să practice boxul la Reșița, în 1956, ca elev al antrenorului Petre Pop. Iată cîteva din marile sale performanțe: campion național la categoria muscă în 1962, 1964, 1965, 1966, 1968. Medalii de bronz la «europenele» din 1963 și 1965, medalie de argint la cele din 1967.

Antrenorul lotului olimpic, Ion Popa, are o mare încredere în posibilitățile lui Ciucă. Noi, deasemenea, credem că la Jocurile Olimpice din Mexic, titularul de azi al naționalei noastre poate obține rezultate bune. Îi dorim succes și realizarea visului său: **obținerea unei medalii olimpice.**

1

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL

XI

Filele noastre de istorie a boxului mondial v-au făcut cunoștință pînă acum cu lumea pugilistică antică, cu pionierii boxului modern, cu marii campioni ai ringului de la sfîrșitul secolului XIX și cu primii campioni ai secolului XX: Jim Jeffries, Tommy Burns și Jack Johnson.

de Petre HENT și Paul OCHIALBI

JESS WILLARD

Jess Willard, învingătorul lui Jack Johnson în împrejurările pe care le-am văzut în capitolul trecut, a fost, am putea spune, un meteor al careului magic. Fără străluciri și victorii deosebite, el a rămas în istoria boxului mai ales pentru faptul că l-a deposedat de titlu pe marele boxer negru.

Willard, unul dintre uriașii careului magic, s-a născut la 20 decembrie 1887, în statul Kansas. Primele meciuri de profesionist le-a disputat în 1911. Ed. Bunke, Louis Fink, Al Mandeno și alți boxeri americani sînt «lichidați» în două trei reprize de către colosul din Kansas, care măsura 1,98 m înălțime și cîntărea peste 100 kg.

Înainte de a cuceri titlul mondial, prin victoria obținută la 5 aprilie 1915 în fața lui Jack Johnson, Jess Willard avea o suită impresionantă de victorii prin K.O. În 1913 și 1914 uriașul Jess susținuse 14 meciuri, cîștigînd 9 dintre ele înainte de limită. Dar adversarii învinși de el nu aveau valori deosebite. Tehnician modest, Willard se baza în luptă numai pe calitățile sale fizice, care, într-adevăr, erau excepționale.

Jess Willard a fost unul dintre boxerii care n-au avut prilejul să-și apere titlul în lupte memorabile. Între 1915 și 1919 cît timp a deținut centura «greilor», el a susținut o singură partidă. La 25 martie 1916, la New York,a terminat fără decizie un meci de 10 reprize cu Frank Moran.

Domnia unui asemenea campion nu putea să dureze mult. Jess s-a prăbușit la primul asalt serios, cedînd centura cu diamante unui boxer senzațional, rămas

2

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XI)

și în zilele noastre idolul tuturor acelora care au urcat, fie măcar și pentru o singură dată, în careul magic. Acest fantastic maestru al scrimei pugilistice se numea Jack Dempsey.

Meciul dintre Willard și Dempsey a avut loc la 4 iulie 1919, în statul Ohio, la Toledo. Tînărul Dempsey avea un palmares cu totul ieșit din comun: numai în 1918 obținuse 17 victorii prin K.O., dintre care 12 în prima repriză!!

În ziua partidei, care avea să decidă soarta titlului mondial, Willard cîntărea 110 kg. Dempsey, mai scund cu 9 cm și avînd doar 85 kg, avea de partea sa avantajul tinereții și al tehnicii. Hotărît să nu scape marea șansă de a deveni campion mondial, Dempsey a atacat din primul minut, surprinzîndu-și adversarul cu o furioasă serie de croșee la corp. Uriașul Jess a coborît mîinile pentru a-și apăra marele său stomac. Chalangerul l-a croșetat atunci la figură cu lovituri grele care i-au tumefiat fața. Willard a terminat primul rund cu ochiul stîng închis complet. În repriza a doua, Jess reia lupta cu mult curaj, dar loviturile rapide și precise ale adversarului îl aduc la un pas de K.O. Dempsey crede, chiar, că a învins și își abandonează adversarul aproape leșinat pe corzi. În momentul acela, urletul spectatorilor nemulțumiți de faptul că asistau la un meci atît de puțin echilibrat îl... trezește pe Willard. Lupta se reia fără nici o șansă pentru Jess, care e salvat de gong. Campionul mondial era o epavă uriașă, care se clătina îngrijorător în timp ce se îndrepta spre colțul său. În urma sa rămînea o dîră de sînge, ca de la un animal rănit de glonțul vînătorului. Sfîrșitul era aproape. În rundul trei, Dempsey s-a repezit asupra campionului... demolat de lovituri și l-a bombardat aproape nestingherit cu upercuturi capabile să rupă orice falcă. Sîngele a început să curgă șuvoi din gura campionului. Willard, însîngerat și acoperit de vînătăi, s-a clătinat ca un bătrîn stejar lovit de trăznet. A încercat să se retragă, dar picioarele care nu l-au servit niciodată, nu l-au ajutat nici în clipa aceea. Croșee de stînga la față l-au plimbat pe tot ringul. Situația lui Jess era jalnică. Deși totul era pierdut, ambiția și onoarea îl opreau să ridice brațul sus pentru a cere abandonul. Deodată, din colțul său, managerul Jack Hemple a aruncat prosopul, care a căzut ca o pasăre rănită în mijlocul ringului. A fost semnalul pe care arbitrul Ollie Pecord îl aștepta, pentru a-l opri de Dempsey din acțiune. Willard nu mai era campion mondial. Titlul fusese cucerit de către fenomenalul Jack Dempsey.

IDOLUL

În cartierul Manhattan din New York, în imediata apropiere a vestitului Broadway, o uriașă firmă luminoasă face să strălucească și astăzi numele unuia dintre cei mai mari boxeri ai lumii: Jack Dempsey. Acolo se află restaurantul fostului campion mondial.

Jack Dempsey. Iată un nume cu adevărat legendar în istoria boxului din toate timpurile. Numele unui pugilist care s-a bucurat de o popularitate și o simpatie fără precedent în întreaga lume. Jack Dempsey... idolul multor generații vrăjite de careul magic.

Dempsey s-a născut la 24 iunie 1895, în localitatea Manassa din statul Colorado. Înainte de a deveni «Bătăușul din Manassa» sau «Marele Jack», se numea William Harrison Dempsey.

3

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XI)

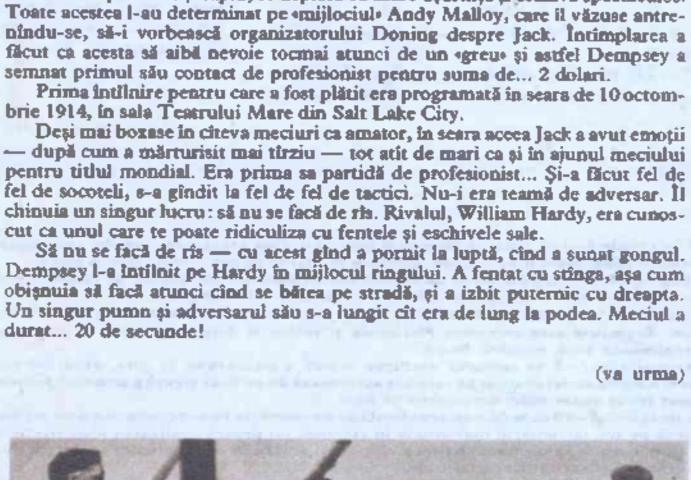
Fiu al unor oameni săraci, tînărul Dempsey a dus o existență aventuroasă, flămînzind adesea pe străzile orașului. Cariera pugilistică și-a început-o la Salt Lake City. Rodat în destule bătăi cu băieții de vîrsta sa, cu care hoinărea pe străzi, lui Jack nu i-a fost greu să atragă atenția colegilor de sală, la antrenamente. Bine făcut (1,80 m și peste 80 kg) viitorul campion avea un talent deosebit pentru box. Lovea puternic și rapid, se deplasa cu mare ușurință și eschiva spectaculos. Toate acestea l-au determinat pe «mijlociul» Andy Malloy, care îl văzuse antrenîndu-se, să-i vorbească organizatorului Doning despre Jack. Întîmplarea a făcut ca acesta să aibă nevoie tocmai atunci de un «greu» și astfel Dempsey a semnat primul său contact de profesionist pentru suma de... 2 dolari.

Prima întîlnire pentru care a fost plătit era programată în seara de 10 octombrie 1914, în sala Teatrului Mare din Salt Lake City.

Deși mai boxase în cîteva meciuri ca amator, în seara aceea Jack a avut emoții — după cum a mărturisit mai tîrziu — tot atît de mari ca și în ajunul meciului pentru titlul mondial. Era prima sa partidă de profesionist... Și-a făcut fel de fel de socoteli, s-a gîndit la fel de fel de tactici. Nu-i era teamă de adversar. Îl chinuia un singur lucru: să nu se facă de rîs. Rivalul, William Hardy, era cunoscut ca unul care te poate ridiculiza cu fentele și eschivele sale.

Să nu se facă de rîs — cu acest gînd a pornit la luptă, cînd a sunat gongul. Dempsey l-a întîlnit pe Hardy în mijlocul ringului. A fentat cu stînga, așa cum obișnuia să facă atunci cînd se bătea pe stradă, și a izbit puternic cu dreapta. Un singur pumn și adversarul său s-a lungit cît era de lung la podea. Meciul a durat... 20 de secunde!

(va urma)

Willard, în corzi, nu poate rezista dezlănțuitului Dempsey.

HANDBALUL TIMIȘOREAN

din nou triumfător

Aplauze pentru echipa feminină de handbal **Universitatea Timișoara.** *Le acordăm fără rezerve. Are marele merit de a fi adăugat recent, culorilor pe care le reprezintă, cea oe a treia tresă de echipă campioană națională:* **1964—1966 — 1968.** *Recunoașteți că este vorba de o* **performanță.** *Pentru o formație provincială de-a dreptul unică. L-am întrebat pe antrenorul fetelor, pe profesorul* **Constantin Lache,** *cum a reușit echipa de handbal a Universității să realizeze un asemenea tur de forță.*

— La Timișoara, handbalul este la el acasă. Unii ar fi preferat să se poată vorbi astfel despre fotbal. Că nu se întîmplă așa, regretele sînt unanime. Și la Timișoara, ca pretutindeni în țară, fotbalul place. Place, dar se joacă prost, pe cînd handbalul...

— Place și se joacă bine...

— Este un copil răsfățat, dar numai atît cît să nu i se urce la cap și, după cîte vedeți, treaba merge.

— Și cine îl răsfață?

— În primul rînd școlile, liceele. Și am să dau drept exemplu Liceul nr. 4. De aici ne provin majoritatea jucătoarelor. La liceul nr. 4 există o sumedenie de echipe antrenate în diverse competiții și campionate, inițiate de comisia locală de handbal, una dintre cele mai puternice și mai bine organizate între toate comisiile sportive timișorene. Avem deci o bază puternică de masă și mai avem și buni organizatori.

— Aceasta ar fi o explicație a succeselor. Mai sînt și altele?

— Dragostea mare a sportivilor față de culorile pe care le reprezintă și, totodată, prietenia sinceră și de aici coeziunea perfectă dintre echipieri. După părerea mea aceste două elemente sînt principalii factori care stimulează dăruirea totală, lupta întregii echipe pînă la epuizare, atunci cînd împrejurările o cer.

— Și cum cultivați aceste flori rare?

— Începînd din școală. Fiecare formație de handbal — pe clase — devine o familie care și trăiește viața ca atare. În afara orelor de antrenament, echipierii se regăsesc săptămînal și în cu totul alte împrejurări: în excursii, la un spectacol, sau chiar la cîte o după amiază de dans. Așa reușesc sportivii să se cunoască mai bine, să se prețuiască și în acest sens echipa campioană a Universității este continuatoare credincioasă a frumoaselor tradiții timișorene... extrahandbalistice.

*

De la antrenorul **Constantin Lache** *am aflat desigur lucruri interesante și socotim că nu este lipsit de interes să facem acum o scurtă prezentare a fetelor care au îmbrăcat tricourile de campioane naționale la handbal.*

LUCRETIA ANCA — portăriță: 24 de ani. maestră a sportului, componentă a lotului republican, profesoară de educație fizică la Liceul nr. 6 din Timișoara. La jocurile susținute acasă are cea mai puternică galerie. Este comandantă de pionieri, dirigintă, iar copiii nu sînt de loc zgîrciți cu încurajările și aplauzele oferite comandantei și profesoarei lor

IOLANDA BENKO — portăriță: 20 de ani, studentă anul I, la facultatea de Educație Fizică. Originară din Odorhei, unde a și început să joace handbal, activează în echipa Universității abia din toamna anului trecut. Deosebit de sprintenă, foarte atentă și cu bune reflexe a reușit să se integreze perfect în noua sa echipă.

ANA NEMETZ — căpitana echipei: 24 de ani, profesoara de educație fizică la Liceul nr. 4 (a cărui elevă a fost). În 1962 a făcut parte din echipa campioană mondială la handbal (campionatele au avut loc la București). Este o foarte bună coordonatoare de joc.

ANGELA MOȘU: 21 de ani, profesoară de educație fizică la Școala generală nr. 3. O fată ambițioasă, posesoare a unui bogat bagaj de cunoștințe tehnice. Deși este una dintre fetele tinere din echipă, Angela își asumă la unele jocuri mai dificile rolul de mobilizator al echipierelor sale.

TEREZIA SZEKELY: 21 de ani, studentă în anul II al Facultății de Educație Fizică. Foarte muncitoare, incisivă, cu multă fantezie în joc. Îi place nespus de mult să dea... goluri. Are o rezistență de fier. Dintre toate fetele ea aleargă cel mai mult pe teren.

Filologie. În returul campionatului, fiind operată a jucat mai puțin și lipsa ei a fost resimțită. Este deosebit de bătăioasă în apărare și cea mai mare bucurie a ei este atunci cînd reușește să-și deposedeze adversarele de minge. Și se bucură des...

ROZVITA NEUHROR — FUCHS: 23 de ani, căsătorită cu căpitanul echipei de handbal al Politehnicii, profesoară de educație fizică. În turul campionatului nu a jucat. Din decembrie 1967 este mama unei fetițe. Reluîndu-și antrenamentele încă din iarnă, în retur a participat activ la 8 jocuri. Fetele au mare încredere în ea. Rozvita simte acțiunile periculoase și bine inspirată intervine reușind de fiecare dată să descurce «ițele».

IOLANDA RIGO: 20 de ani, studentă în anul I la Facultatea de Fizico-Matematică. În echipa Universității a intrat anul trecut, venind din Odorhei. Prin seriozitate și sîrguință ea a cîștigat repede încrederea antrenorului. Avînd un program încărcat la facultate, Iolanda face de regulă antrenamentele individual. De la jocuri nu a absentat însă niciodată. Este talentată și deosebit de muncitoare.

LUCREȚIA NEAGOE 20 de ani, studentă în anul I la Filologie (limba engleză). Este venită din Brașov. Fetele îi spun «Spiridușul». Are multă fantezie în joc. O pasionează contraatacul și produce de regulă surprize... prin spiritul ei de inventivitate.

ELENA POSTELNICU: 19 ani, studentă în anul I la Facultatea de matematică. A venit din Brașov unde a jucat handbal în campionatul școlar. Așa fiind, este încă lipsită de rutina necesară jocurilor echipelor din prima categorie. Are însă mult talent și mai ales bunăvoința, atribute care o vor ajuta să se integreze curînd și bine în noua sa formație.

GEORGETA BRATIE și HILDA HRIVNAK: ambele au cîte 19 ani și sînt studente. Prima în anul I la Educație Fizică, cealaltă în anul I la Științe Economice. Împreună au jucat handbal în prima echipă a Liceului nr. 4. În formația «Universității» s-au simțit de la început ca la ele acasă, fiind mult apreciate de echipierele mai mari pentru seriozitatea cu care se antrenează și cu care participă la jocuri.

•

Acestea sînt campioanele noastre la handbal, fetele care ne vor reprezenta anul acesta țara în «Cupa Campionilor Europeni». Pentru o cît mai bună comportare în cadrul C.C.E., handbalistele timișorene au și început să se pregătească. Fetelor, mult succes în continuare!

G. ȘTEFĂNESCU

CAMPIOANELE. De la stînga la dreapta, rîndul de sus: Elena Postelnicu, Hilda Hrivnak, Iolanda Rigo, Constantin Lache—antrenor, Terezia Szkely și Rozvita Neuhror. Jos: Lucreția Neagoe, Iolanda Benkö, Lucreția Anca, Angela Moșu, Ana Nemetz și Georgeta Bratie. Lipsește din fotografie Eva Kaspari.

Foto: Mato CAROL — Timișoara

BINE AI VENIT CRIS

CRIȘUL ÎN PREMIERĂ 1968 LA REVISTA „SPORT“

În picioare: BALOG Stefan, SERFÖZÖ Adalbert, SĂRAC Ion, BUIUC Marin, antrenorul FERENCZI Anton, CATONA Ion, NAGY Eugen, POPOVICI Paul, DĂRĂBAN Gheorghe.

Jos: SUCIU Arcadie, TOMES Ion, KUN I Iosif, KUN II Atila, COCIȘ Elemer, HARȘANI Stefan.

Lipsesc din fotografie: NAGY Alexandru, UJLAKI Ladislau, LEVAI Francisc.

Foto: Paul ROMOSAN

VICTORIE!

Progresul a rămas in A! După 28 de meciuri grele
care Fortuna n-a zimbit deloc „bancherilor», iată că
gresul primește răsplata perseverentei si răbdării
in ultimul meci, cel mai greu din toate (3—0 cu Ste
roșu).

Fotografia noastră reprezintă momentul fluier
final. Tarălungă (in stinga) salută ca un toreador
care consacră răminerea Progresului in prima catego

Să sperăm că, în sezonul viitor, Progresul nu va
continua „mersul pe sirmă». Numerosii tineri talen
de care dispune echipa sint o garantie. Totul e ca e
joace

VAE VICTIS...

Intr-adevăr, vai de cei invinsi. Banca Steagului
trăieste marea dramă a campionatului. Pentru prima
de la venirea in A, brasovenii părăsesc prima categ
Cel mai afectat pare antrenorul Proca (in prim p
fostul centru inaintas al Steagului „mare. La ceal
extremitate, Meszaros, interul de clasă din atac
Hasoti, Fusulan si David, refuză să creadă că cele c
intimplă pe teren pot fi adevărate

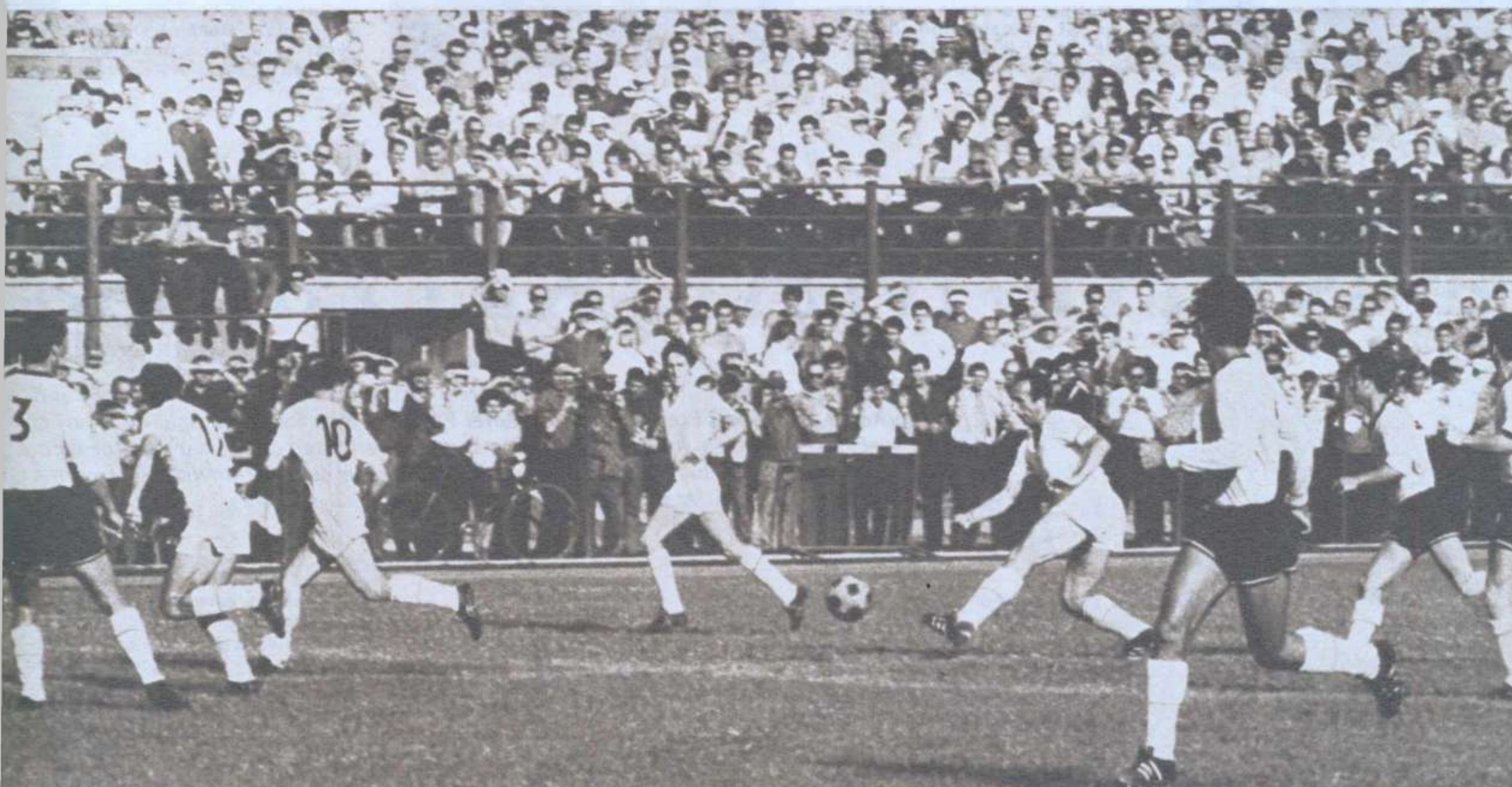
Cercul „Steagului rosu" din Brasov s-a inchis. A
convingerea, insă, că Brasovul va reveni in prima divi

JLE!

STARTUL FALS

Progresul à ratat plecarea in turneul de baraj. Invins spectaculos de Crisul (in fotografie, o fază din meciul infringerii, cu Nagy Eugen — in alb — si Oaidă), Progresul s-a regăsit, inscriind 7 goluri in următoarele două jocuri. Cornel Drăgusin a explicat «startul fals» prin subestimarea adversarului. Am vrea să credem, insă, că n-a fost doar atit si că tinerii orădeni reprezintă efectiv o echipă de A.

FINIȘUL...

Progresul atacă in trombă, simtind apropierea victoriei. In această fază, in mod simbolic, se află la balon «bătrinul» Oaidă, care reprezintă capacitatea de rezistentă a bucurestenilor. In fata mingii, tot simbolic, aleargă Alecu, reprezentantul «schimbului de miine». (Progresul — Steagul rosu 3—0).

BRAVO, ARADUL!

Bravo, Aradul! Bravo, U.T.A.! Bravo, pentru titlul de campioană republicană de juniori, după o finală cistigată «in tempo di marcia». Acel 6—0 obtinut in finală cu Dinamo Bucuresti ne scuteste de orice comentarii. Incă o dată, bravo! Pentru U.T.A. lui «Coco» Dumitrescu, pentru Vagonul lui Jurcă, pentru U.T.A. lui Dan si Farmati.

Din păcate, salutul copiilor arădeni se adresează unor tribune pustii. Cu atit mai mult, bravo, U.T.A.!

De vorbă cu ANGELO NICULESCU antrenor al echipei naționale

La ora cînd scriem aceste rînduri, lotul fotbaliștilor noștri se află la Snagov, în perspectiva sezonului de toamnă. În speranța că beneficiul acestei pregătiri ne va aduce mai multe motive de satisfacții decît trecutele cantonamente, am considerat util să reproducem o convorbire avută cu antrenorul Angelo Niculescu, care se ocupă, în principal, de pregătirea echipei naționale.

Rep.: **V-aș ruga să-mi dați cîteva puncte de reper în pregătirea pentru sezonul oficial de toamnă.**

A.N.: Un joc la Vichy, la 15 august, cu Saint-Etienne, campioana Franței. Apoi, un București—Bratislava, la 4 septembrie, în deplasare, urmat de o revanșă la București (25 septembrie). În sfîrșit, pentru 9 octombrie, două posibilități: Olanda—România în deplasare sau România—Polonia, la București. Spun — posibilități — deoarece aceste întîlniri nu sînt încă perfectate.

Rep.: **Și apoi?**

A.N.: Apoi, jocurile mari: Portugalia—România, la Lisabona, 27 octombrie, și România—Elveția, la București, 23 noiembrie, ambele în cadrul preliminariilor C.M.

Rep.: **Care sînt speranțele?**

A.N.: Sper să depășim obiectivele.

Rep.: **Și care sînt obiectivele?**

A.N.: Locul II sau III în grupă, cîte o victorie la portughezi, elvețieni

BARBU

și greci, plus un joc egal cu grecii, în deplasare. Repet, însă, sperăm să depășim aceste obiective gîndite, cred, «la rece».

Rep.: **Ce impresie generală v-ați format în lunile petrecute la echipa națională? Care sînt jucătorii noștri apți să facă față... baremului internațional?**

A.N.: Ar fi fost tare bine ca acest barem să se extindă asupra unei formații complete. Din păcate, deocamdată pot face față exigențelor disputei internaționale doar Coman, Barbu, Hălmăgeanu, Ghergheli, Dobrin și Pîrcălab. Despre Dumitru Nicolae nu mă pot pronunța încă.

Rep.: **Nu întrevedeți posibilitatea promovării unor tineri de talent?**

A.N.: Am făcut asta. Și, poate, prea mult. Echipa națională este sau trebuie să fie o expresie a valorii, dublată, bineînțeles, de formă. Tinerii pot intra numai dacă depășesc valoarea celor care se găsesc în lot. Dobrin a reușit acest lucru. În parte — Dinu. Ceilalți au în continuare posibilități de afirmare la echipa de tineret. Dacă am face și din echipa națională un teren de experiență, am hrăni publicul cu speranțe și nimic mai mult. Cred că e mai onest să nu apelezi mereu la vechea momeală — **«lasă că e tînăr... să-l vezi ce va face peste doi ani».** În ceea ce mă privește, nu-mi place

La REAL MADRID acasă

Echipa noastră națională de baschet, care a făcut recent un turneu în Spania, a fost însoțită de prof. Aurel Predescu. Și cum Aurel Predescu nu a fost un simplu însoțitor, ci un specialist dornic să studieze experiența sportivă de peste hotare, am profitat de această situație, rugîndu-l să ne împărtășească impresiile de pe urma vizitei pe care a făcut-o la clubul Real Madrid. Iată rezultatul convorbirii noastre:

Echipa de fotbal Real Madrid, asul necontestat al «Cupei Campionilor Europeni».

Rep.: **Ce este, la urma urmei, Real Madrid?**

A.P.: Vă asigur că nu e doar amintirea prestigioasă a lui Di Stefano sau clasa unui Gento sau Amancio. Real Madrid este un mare club polisportiv, care intenționează să-și organizeze cît mai curînd chiar și o secție de șah.

Rep.: **Ați fost în vizită...**

A.P.: Da. Am vizitat această adevărată fortăreață, care se află sub tribunele celebrului stadion Bernabeu. M-a impresionat în primul rînd organizarea, din toate punctele de vedere. E suficient, cred, să mă refer la birourile serviciului de corespondență, de unde orice om din lume poate primi, cu o operativitate deplină, informații în legătură cu clubul, plus fotografii color, insigne, date biografice, dintre cele mai amănunțite, și așa mai departe. În același «subsol» al stadionului se află și redacția revistei lunare «Real Madrid», care apare în mai multe culori, reflectînd complet viața clubului.

Rep.: **Ce impresie v-au lăsat instalațiile?**

A.P.: Mă voi limita la serviciul medical, de pildă, pentru a nu vă plictisi cu înșiruirile. Acest servici medical se compune din două etaje, jos este așa-zisul servici medical operativ, capabil să asigure chiar și o intervenție chirurgicală, iar sus e serviciul medical curent, în care, cabinele de ultra-scurte, ultra-violete, infra-roșii, cabinele cu aparate pentru masaj mecanic alternează cu să-

SĂTMĂREANU

să mă hrănesc cu iluzii. Încă odată, după părerea mea, perspectiva trebuie să o asigure echipa de tineret și, bineînțeles, cluburile.

Rep.: **Ce sistem de joc vi se pare mai potrivit pentru aptitudinile jucătorilor noștri și pentru lotul de care dispunem?**

A.N.: În apărare cred că formula cea mai potrivită este aceea cu măturător în față. Un măturător încadrat de cei doi stoperi și de ceilalți doi mijlocași ar forma un bun careu «centrat» pentru apărarea porții.

Rep.: **În atac?**

A.N.: Atacul trebuie să trăiască din curajul, inițiativa și angajamentul vîrfurilor, susținute de munca intensă a halfilor.

Rep.: **Asta reprezintă idealul. Ce se va întîmpla însă dacă unul dintre halfi se va numi Dobrin, a cărui «muncă intensă» este cunoscută.**

A.N.: Dobrin are calități cu ajutorul cărora să aducă o mare contribuție chiar fără să se încadreze în ceea ce numim în mod obișnuit «munca halfului». Bineînțeles că și aici este vorba de un nivel sub care nu se poate coborî.

Rep.: **Constatăm, din păcate, absența, în continuare, a unor vîrfuri, sau, măcar a unui vîrf care să se apropie de valoarea înaintașilor de elită ai Europei.**

VOINEA

Întrevedeți în perspectivă apariția unor asemenea vîrfuri?

A.N.: E foarte greu de spus. Ce simplu ar fi dacă am avea un Djaici, un Anastasi, ca să nu mai vorbesc despre înaintașii consacrați, de tipul unui Eusebio (astăzi) sau Uwe Seeler (ieri) care au «tras» după ei întreaga echipă națională. Am sperat un timp că la noi rapidistul Neagu va putea deveni un vîrf de valoare. Din păcate, el nu joacă destul la clubul său. Mă gîndesc totodată și la Dumitrache. Tînărul Dumitrache, care este incontestabil un talent, mai are de muncit foarte mult, începînd cu tehnica și încheind cu forța. Amîndoi au calea deschisă. Vreau să adaug însă că și entuziasmul facil ar putea să le dăuneze.

Rep.: **Ce părere aveți de faptul că mulți dintre jucători, și mai ales cei tineri, au foarte multe «idei» tactice?**

A.N.: E plăcut să constați acest lucru, dar parcă e mai important să ai puterea să duci la îndeplinire, să aplici principiile tactice enunțate de cei mai bătrîni decît tine. În afară de asta, ar fi tare bine ca teribilismul tineresc să cedeze loc disciplinei, care este, la urma urmei, sursa de viață a unui colectiv.

Ioan CHIRILĂ

---

lile de gimnastică corectivă, cu camerele speciale de masaj manual, deservite permanent de trei maseri. Vreau să remarc în legătură cu aceasta că toți jucătorii de fotbal au ore speciale și obligatorii pentru masaj. Lîngă camerele de masaj se află bazinul mare și patru bazine individuale. De asemenea, există căzi betonate pentru băile speciale de picioare. Un medic permanent, în afară, deci, de medicul lotului, asigură funcționarea acestui vast complex medical, înzestrat și cu o farmacie în toată regula.

Rep.: **Să revenim la... fotbal.**

A.P.: În dimineața vizitei noastre, care s-a întîmplat să fie o zi de luni, deci ziua liberă a fotbaliștilor, am văzut întreaga echipă Real Madrid pe terenul de antrenament. Zece dintre ei, printre care Amancio, se relaxau jucînd baschet. Alți 6 trăgeau cu furie la poartă, sub conducerea lui Munoz. Aș vrea să remarc că terenul de șut era un teren foarte obișnuit, negazonat chiar, dar rîvna jucătorilor m-a uimit.

Rep.: **Ați reușit să descoperiți secretul lui Real Madrid?**

A.P.: La bază e tot organizarea, plus încă ceva. Directorul tehnic Calderon are «drept de viață și de moarte». După el urmează antrenorul Munoz. Nimeni nu intervine în dispozițiile acestor doi oameni. Mai mult, însă, decît această fermitate a conducerii tehnice, mi-am dat seama, din discuțiile purtate, că marea forță a lui Real Madrid e disciplina de fier și stima de care se bucură colectivul. Orice luare de atitudine a unui jucător în afara clubului, orice cuvînt nepotrivit rostit în afara clubului, orice clevetealå, să zicem, capătă o ripostă imediată, care merge pînă la excluderea din club. Viața de club, chiar dacă lasă impresia că descinde dintr-un principiu de castă, crează o stare de spirit ideală pentru performanță. Am avut și un exemplu viu. În timpul vizitei noastre, cineva a solicitat o fotografie cu un grup de jucători. Cel care a înmînat fotografia solicitantului a șters numele lui Paquin, în prealabil. Am aflat ulterior că Paquin călcase cu cîteva zile înainte legea de onoare a clubului, legea franchețel față de colegi și antrenori, excluzîndu-se astfel din «colectivul Real Madrid».

Aș mai vrea să menționez că, la marginea Madridului, clubul Real a și pus bazele unui complex care să stimuleze și mai mult viața de club. Există în cadrul acestui complex trei terenuri de fotbal, un teren special amenajat pentru copii, un bazin de înot și o clădire-club, cu un elegant bar de zi, unde se întîlnesc foarte mulți din numeroșii socios ai clubului. La acest bar de zi l-am întîlnit și pe faimosul Di Stefano, care juca remi cu cîțiva tineri. Am avut impresia că acest bar de zi e un mijloc de întrunire a susținătorilor clubului și un foarte bun prilej de cunoaștere reciprocă între susținători și «idolii» lor.

Rep.: **Ce ne puteți spune despre echipa de baschet?**

A.P.: Echipa de baschet nu mai are nevoie să fie prezentată. Marile cupe europene cucerite vorbesc de la sine. Aș vrea să subliniez, însă, în aceeași ordine de idei, dezvoltarea mini-baschetului. Acest baschet al copiilor este atît de mult iubit, încît există și un «imn al minibaschetului», al cărui disc e de vînzare pretutindeni. Producția de jucători este foarte mare, atît de mare, încît ei nu pot fi cuprinși în cluburile existente, dat fiind că spaniolii nu au echipe de pitici și de juniori, care să asigure trecerea la echipa seniorilor.

Rep.: **L-ați văzut pe Santana?**

A.P.: Santana este cel mai popular sportiv al clubului. Mai popular decît Gento sau Amancio. L-am văzut jucînd, în cadrul Cupei Davis, împotriva englezului Hutchins. M-a impresionat mai mult decît la București. Tehnica lui este desăvîrșită, ea izbutind să acopere calitățile fizice doar... normale.

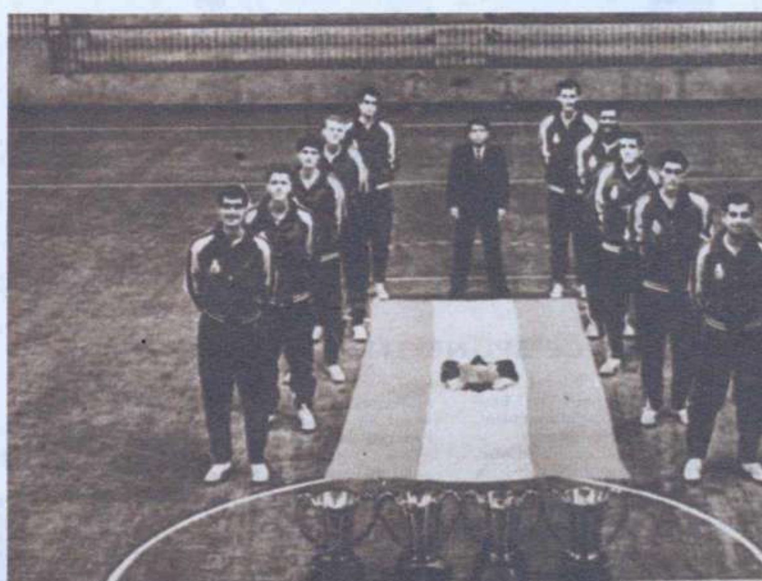
Rep.: **Printr-o asociație firească, v-aș ruga să trecem de la toreadorul Santana, la corrida.**

A.P.: Am asistat la o corrida de începători. Am văzut filme cu toreadori faimoși. Cel mai popular este **El Cordobes**. Acest toreador fascinează publicul spaniol. Deși mulți îl apreciază pe **Vitti** sau pe **Manolete**, doi toreadori de tip clasic, în spiritul tradiției, **El Cordobes** captivează prin spiritul său inovator, care a reușit să învingă pînă și formidabila tradiție a tauromachiei din peninsulă. Spectacolul corridei, deși stîrnește în lume obiecții, captivează. Ceremonialul este impresionant. Publicul ia cu asalt arenele. Cred că corrida face parte dintre principalele puncte de atracție pentru turiști. Pe plan sportiv, toreadorul este un zeu al maselor. De altfel, **El Cordobes** are o cotă care depășește cu mult cîștigurile celor mai mari fotbaliști ai peninsulei. Paralel cu aceste cîștiguri fabuloase, el nu scapă prilejul de a învăța să citească și să scrie.

Rep.: **Ce ne puteți spune despre turismul spaniol?**

A.P.: Din cîte știu, e pe primul loc în lume. Spania este o țară foarte interesantă, cu izbitoare îmbinări de tradiție și modernism, care se simt și în activitatea sportivă.

I.Ch.

Echipa de baschet Real Madrid, unul dintre cele mai puternice team-uri europene.

. 11 iulie. El lobes rein- n arenă. la- 'lișul care a- ță prezența brului to- lor spaniol. ▶

mărturie a voltării mi- baschetului niol: Discul tical care cîntă imnul i-baschetu- ▼

nacional del
i-basket

minireportaje SPORT

„FARMACIE“ SUB CERUL LIBER...

La Baia-Grivița din Capitală funcționează, începînd din această vară, primul centru de educație fizică medicală. Sub îndrumarea unor profesori de educație fizică, zeci de băieți și de fete (între 7 și 15 ani), avînd recomandarea medicului, execută zilnic un program de exerciții fizice, atît pe uscat, cît și în apă, continuîndu-și astfel tratamentul din sală, pentru vindecarea sechelelor de poliomielită sau a începuturilor de deformații ale coloanei vertebrale. Iată că educația fizică și-a extins — prin grija Ministerului Sănătății și Prevederilor Sociale — sfera ei de activitate, urmărind să realizeze performanțe și pe acest tărîm — al întrecerii cu dușmanii sănătății și conformațiilor frumoase. Prima «farmacie» sub cerul liber a fost deschisă. Pe cînd și următoarele?

În fotografie, un aspect din timpul programului pentru fetițe.

N-AVEM SCULPTORI N-AVEM COMPOZITORI

Da! N-avem nici sculptori, nici compozitori! M-am convins de asta cînd am aflat de ce Dorohoiul n-are echipă de fotbal în divizia C. Ar fi promovat Fulgerul din localitate, dar Foresta Moldovița a învins pe C.F.R. Suceava cu 26—0. Dacă Foresta cîștiga cu 25—0, Fulgerul promova și dorohoienii ar fi și uitat de moldovițeni. Dar să revin la titlu. Scorul de 26—0 este un record extraordinar. De ce autorilor lui nu li se ridică statui în piețe, nu li se închină imnuri de slavă, nu li se fac filme superproducții? Din invidie? Nu! Atunci, de ce? Pentru că n-avem nici sculptori, nici compozitori! Și n-avem, pentru că, probabil, federației noastre de specialitate nu-i place nici plastica, nu-i place nici muzica. Și, neplăcîndu-i, nu a încurajat aceste genuri de recompensă...

BALONUL ROTUND SAU CEL OVAL

În competiția rugbistică prevăzută cu trofeul «Cupa primăverii» s-a înregistrat o surpriză cu totul și cu totul senzațională. Dinamo a pierdut cu 3—0 meciul cu Constructorul. Cele trei puncte au fost realizate nu printr-o încercare, nici printr-o lovitură de pedeapsă sau vreo lovitură de picior, ci prin... neprezentare! Partida programată pe terenul principal din parcul Dinamo nu a putut avea loc deoarece cineva din conducerea clubului Dinamo a interzis accesul crampoanelor de rugbi pe acest teren. Motivarea: *«Din cauza gropilor făcute în gazon pentru executarea loviturilor de pedeapsă și de transformare, Pîrcălab și-a scrintit piciorul!»* Și pe terenul unde fotbaliștii dinamoviști nu au reușit pînă acum să obțină nici un rezultat de prestigiu într-o companie internațională, unde, în schimb, însă rugbiștii lui Titi Ionescu au cucerit «Cupa campionilor europeni», învingîndu-i pe francezi, care nu sînt niște oarecare pe plan mondial, *balonul oval este interzis*, pentru că așa vrea tovarășul... Noroc că în parcul Dinamo se lucrează acum la amenajarea unui teren regulamentar de rugbi. Noroc și pentru Pîrcălab!

O „CUPĂ“ CU DOUĂ FINALE...

Anul trecut, giuleștenii au cîștigat campionatul României la fotbal. Pentru prima oară în viața lor. Anul ăsta, erau să cîștige și Cupa, tot pentru prima oară, dar de la război încoace. Dar, în finală i-au bătut dinamoviștii cu 3—1. Atît de mare le-a fost supărarea încît Năsturescu, riscîndu-și fruntea, i-a rupt un dinte dinamovistului Stoenescu. Acesta din urmă, în minutul 121, deci nu în timpul... serviciului, i-a răspuns lui Năsturescu, cu unul sau doi-trei pumni. Portarul rapidist, gigantul Răducanu, s-a aruncat și el în luptă. Se știe că a doua pasiune a lui, după fotbal, e bătaia, chiar și a propriilor suporteri. «Noroc că *m-o ținut nea Nelu* (n.r. — e vorba de Nunweiller III, în fotografie — în alb, cu numărul 3), *că-l omoram pe Stoenescu și o pățeam: mă suspendau din fotbal!*»

În clișeu, o secvență — de neinvidiat — de la a doua finală.

NU TOT CE SPUNE TITI E GLUMĂ!

Mai întîi, cine-i Titi? Este un mare iubitor al sportului, care are două domicilii, și nimeni nu-i spune nimic. Pentru că, unu-i legal — la Vaslui, iar celălalt e... literar — la revista SPORT, în paginile de «Magazin». Deci, avem de-a face cu Titi Gheorghiu-Vaslui. Anul trecut, Titi le-a spus celor de la școala din satul Pușcași (unde-i profesor de educație fizică): «Satul nostru e mic (n.r. — circa 700 de suflete), dar vom avea cea mai mare palestră rustică din România!». Obișnuită cu glumele lui, toată lumea a rîs în hohote. N-au reușit asta cei care stau tot anul încruntați și e să reușească Titi! Am umblat prin multe sate, dar cîte-am văzut în curtea școlii din Pușcași! Cît pe-aici să rămîn cu gura căscată: terenuri de mini-baschet, de volei, de handbal, portic de gimnastică, bară fixă, paralele, bîrnă, capră. Recent, cu echipele sale de gimnastică, Titi Gheorghiu-Vaslui a cucerit locul întîi pe județ. În drum spre București, în legănatul trenului, mă gîndeam că Titi are umor pentru că are simțul proporțiilor. Și pentru că are simțul proporțiilor s-a încumetat să clădească palestra. Și a clădit-o.

În clișeu, prof. Titi Gheorghiu și palestra sa populată...

PENCIU A UITAT CÎȚI ANI ARE

Alexandru Penciu, acest poate cel mai mare produs al rugbiului românesc, a fost scos la pensie cu... dispensă de vîrstă și... în ciuda împotrivirii sale. Nici la altă echipă nu mai are voie să joace. Vorba ignorantului: «N-aduce deceniul, ce-aduce cheful cuiva!». De altfel, după ce ducem lipsă de jucători de valoare internațională, ne dispensăm cu atîta... dezinvoltură de serviciile aceluia pe care englezii vrăjiți l-au numit cîndva «Alexandru cel Mare». Cînd Penciu afirmă că mai poate juca încă doi ani fără ca să-l arate cineva cu degetul, anumiți oameni au impresia că marele jucător a uitat cîți ani are. Ca și cînd ar exista o clauză în regulamentul F.I.R.A. și al F.R.R. prin care se interzice practicarea jocului cu balonul oval tuturor acelora care au împlinit vîrsta de 35 de ani. «Cazul» Penciu ne face să credem că la clubul Steaua există o tradițională luptă împotriva celor peste 30 de ani. În urmă cu aproape un deceniu, echipa de fotbal C.C.A. a fost primenită prin scoaterea unor mari valori, ca Apolzan și Bone. Această tradiție nu ne deranjează. Ceea ce ne deranjează este că i se interzice celui «pensionat» la Steaua să mai activeze la altă echipă. O fi Penciu bătrîn pentru Steaua, dar la altă echipă acest «fier ruginit» s-ar transforma pe loc în aur de cel puțin 14 karate. Să renunțăm, deci, la ambiții birocratice!

Minireportaje de Horia CRISTEA

POȘTA redacției

D. STĂNESCU — Timișoara. Nicolae Buescu a fost unul dintre cei mai buni motocicliști ai noștri în perioada anilor 1947—1957. De mai multe ori recordman și campion la cursele de viteză în circuit și la cele de coastă, Buescu a fost primul motociclist român care a primit titlul de maestru al sportului. Cea mai mare parte a carierei sale sportive a alergat pentru clubul Rapid și nici o dată pentru Steaua, cum credeați dumneavoastră. În prezent este șofer la transporturile internaționale rutiere. Îi puteți scrie pe adresa: Str. Pavlov Nr. 40, București.

MARIA RUGINESCU — Orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej. Ne întrebați dacă vom avea prilejul să vedem pe micul ecran și meciuri de fotbal feminine. Numai secția sport a Radioteleviziunii vă poate da un răspuns la această întrebare. În ceea ce ne privește, noi sîntem optimiști. În fond, dacă sirenele noastre s-au hotărît să joace fotbal, de ce să nu se bucure și ele de atenția televiziunii. Ne-am mai descreți și noi frunțile după necazurile prilejuite de meciurile băieților...

GEORGE CROITORU — Iași. Sînteți greșit informat. Atletul sovietic Igor Ter-Ovanesian nu a abandonat activitatea competițională. Ba mai mult, în prezent el se pregătește pentru Jocurile Olimpice din Mexic. La săptămîna preolimpică de anul trecut, Igor a reușit să egaleze recordul mondial deținut de Boston, sărind 8,35 m. Are 30 de ani, 1,86 m înălțime și în jur de 76 kilograme.

MARIN ALEXANDRESCU — Ploiești. În 1947 și 1948 titlul de campioană a României la fotbal a fost cucerit de I.T.A. Și titlul de golgheter în anii aceia a revenit tot unui fotbalist arădean: centrul înaintaș L. Bonihadi, care în 1947 a înscris 26 de goluri, în 23 de meciuri jucate, iar în 1948, 49 de goluri în 26 de meciuri.

AL. I. CORINUȘ — Brașov. Cel mai bun fotbalist european al anului 1967 a fost ales Florian Albert, înaintașul echipei maghiare Ferencvaros. Pe locurile următoare în clasamentul celor mai buni jucători europeni ai anului trecut s-au clasat B. Charlton (Manchester United), Johnstone (Celtic Glasgow), Beckenbauer (Bayern München) și Eusebio (Benfica Lisabona). Florian Albert s-a născut la 15 septembrie 1941 în localitatea Hercegszanto. Are 1,80 m înălțime și 67 kg.

ALEXANDRU NOUR — București. Prietenul dumneavoastră are dreptate. Pele (accidentat) nu a jucat în finala cu Cehoslovacia la «mondialele» din 1962. Brazilienii, care au cîștigat cu 3—1 (1—1), au aliniat în meciul final următoarea formație: Gilmar — D. Santos, Mauro, N. Santos — Zito, Zozimo — Garrincha, Didi, Vava, Amarildo, Zagallo. Scorul a fost deschis de către cehi, prin Masopust (min. 15). Au urmat apoi cele trei goluri ale campionilor mondiali: Amarildo (min. 17), Zito (67) și Vava (79).

DAN CĂLĂRAȘU — Petroșani. Vă interesează rezultatele partidelor din campionatul de fotbal — între anii 1958 și 1967 — dintre echipele Jiul Petroșani și Progresul București. Au fost puține întîlniri. Iată-le: ediția 1958—59, 2—1 și 2—4; 1959—60, 1—1 și 1—2; 1960—61 Jiul joacă în «B»; 1961—62, 1—3 și 1—4; 1962—66 Jiul joacă în «B»; 1966—67, 2—1 și 1—1.

I. LUDU — Făgăraș, T. GIURGUIT — Timișoara, I. FEKETICS — Alba-Iulia, CĂLIN CONSTANTIN — Corabia și GH. COROVCA — Iași. Încă puțină răbdare și dorința dumneavoastră de a deveni acasă... culturiști va fi satisfăcută. La sfîrșitul lunii august, în editura C.N.E.F.S., va apare volumul atît de mult așteptat de tinerii din țara noastră: «CULTURISM». Autorii, Ștefan Petrescu, Dumitru Hîtru și Lazăr Baroga, vă vor oferi programe amănunțite care, sperăm, vor satisface toate dorințele celor ce vor să dobîndească corpul lui... Hercule. În ceea ce ne privește, vă promitem și noi în viitor un articol.

Micro istorie olimpică ilustrată

(5)

Legendarul Emil Zatopek în memorabila cursă de 5 000 m de la Helsinki

Victor Ciucarin, un nume care a făcut «vogă» în gimnastica mondială, multiplu campion olimpic.

Iosif Sîrbu, primul campion olimpic al sportului românesc.

LONDRA 1948

Războiul lăsase urme serioase, astfel că ediția de la Londra a resimțit acest lucru din toate punctele de vedere. Totuși, numărul țărilor adunate între 29 iulie și 14 august se ridică la 59, iar cel al sportivilor la 4468, care se întrec în 19 ramuri de sport.

Atmosfera întrecerilor este încinsă și de căldura toridă care îi supune pe sportivi la eforturi suplimentare.

Figura centrală a Jocurilor este olandeza Fanny Blankers Koen, care reușește, la vîrsta de 32 de ani — cîți avea la Londra — o performanță neegalată pînă azi: cucerirea a 4 medalii de aur. Londra este orașul de primă celebritate și pentru Emil Zatopek, învingător surprinzător la 10 000 m în fața recordmanului lumii, finlandezul Vilho Heino.

Londra va încununa și începuturile unor cariere sportive de o deosebită tărie în mișcarea sportivă mondială. Printre acestea nu- [illegible]

Belgia	[illegible]	1	3
Egipt	2	2	1
Mexic	2	1	2
Africa de Sud	2	1	1
Norvegia	1	3	3
Jamaica	1	2	—
Austria	1	—	3
India	1	—	—
Peru	1	—	—
Iugoslavia	—	2	—
Canada	—	1	2
Portugalia	—	1	1
Ceilon	—	1	—
Trinidad	—	1	—
Spania	—	1	—
Cuba	—	1	—
Panama	—	—	2
Coreea	—	—	2
Iran	—	—	1
Polonia	—	—	1
Porto Rico	—	—	1

HELSINKI 1952

Apariția pe firmamentul olimpic a sportivilor din țările socialiste a însemnat un reviriment deosebit pentru mișcarea olimpică internațională. Acest lucru a ieșit în evidență la sfîrșitul întrecerilor desfășurate cu atîta succes în capitala Finlandei, cînd sportivii tuturor țărilor socialiste prezente pentru prima oară în această formă la Jocurile Olimpice au repurtat succese strălucite, confirmînd potențialul remarcabil pe care îl au.

Jocurile de la Helsinki au însemnat primul succes mondial al ideii olimpice. Aceasta s-a văzut în numărul record de participanți (5867), al țărilor prezente (69) și al numărului de probe disputate (149) în cadrul celor 19 ramuri desfășurate. Astfel, putem afirma că între 9 iulie și 3 august 1952 au avut loc cele mai reușite Jocuri Olimpice de pînă atunci.

Din punct de vedere tehnic întrecerile au permis realizarea unor performanțe strălucite, a unor recorduri mondiale și olimpice de o valoare deosebită.

Atletul cehoslovac Emil Zatopek a fost fără îndoială figura centrală a întrecerilor, realizînd 3 victorii în probele de 5 000, 10 000, maraton. Remarcări deosebite se cuvin și atleților jamaicani, învingători la 400 și ștafetă, brazilianului Ferreira da Silva pentru săriturile sale de triplusalt, care aminteau de săriturile cangurilor, înotătorilor americani și înotătoarelor maghiare, gimnaștilor, luptătorilor și halterofililor sovietici, fotbaliștilor maghiari etc. Listele de participanți ne fac cunoștință în proba individuală de ciclism cu un oarecare Jacques Anquetil, care se clasează pe locul 12. Ulterior el va deveni unul dintre cele mai prodigioase nume ale ciclismului contemporan.

Prezența sportivilor țărilor socialiste, cu valoarea remarcabilă pe care au avut-o, a dus la lupte aprige în majoritatea probelor, ceea ce a făcut ca și lupta în clasamentul pe națiuni să capete noi valențe. La sfîrșitul întrecerilor, acesta a căpătat următoarea formă:

	Aur	Argint	Bronz
SUA	40	19	17
URSS	21	30	19
Ungaria	16	10	16
Suedia	12	13	10
Italia	8	9	4
Cehoslovacia	7	2	3
Franța	6	6	6
Finlanda	6	3	12
Australia	6	2	3
Norvegia	3	2	—
Elveția	2	6	6
Africa de Sud	2	4	4
Jamaica	2	3	—
Belgia	2	2	—
Danemarca	2	1	3
Turcia	2	—	1
Anglia	1	6	8
Argentina	1	2	2
Polonia	1	2	1
Canada	1	2	—
Jugoslavia	1	2	—
ROMANIA	1	1	2
Brazilia	1	—	2
Noua Zeelandă	1	—	1
India	1	—	1
Luxemburg	1	—	—
RFG	—	7	17
Olanda	—	5	—
Iran	—	3	4
Chile	—	2	—
Austria	—	1	—
Liban	—	1	—
Mexic	—	1	—
Irlanda	—	1	—
Spania	—	1	—
Coreea de Sud	—	—	2
Trinidad	—	—	2
Uruguai	—	—	2
R.A.U.	—	—	1
Portugalia	—	—	1
Bulgaria	—	—	1
Venezuela	—	—	1

Helsinki a consemnat totodată intrarea în mișcarea olimpică a sportului românesc. La prima participare de amploare, sportul românesc a cunoscut rezultate promițătoare consemnate printr-o medalie de aur, una de argint și două de bronz, întrecînd în clasamentul pe națiuni multe țări cu tradiție în sport.

Nicolae MĂRĂȘESCU

Negrul american Davis, campion olimpic la haltere cat. grea, în anul 1948.

Iosef Csermak, primul aruncător de ciocan peste 60 m, campion olimpic în 1952.

Floyd Patterson cîștigă prin KO meciul cu Vasile Tiță în finala olimpică din 1952. Ulterior Patterson a devenit unul dintre cele mai mari nume din boxul profesionist mondial.

S magazin

CITITORII FOTOGRAFIAZĂ

Un gol în poarta... Dar care dintre specialişti ne-ar putea spune precis cine este portarul surprins în poziţia... struţului. Trebuie să-l credem pe cuvînt pe inginerul **AUREL DULA** *din Petroşani, autorul acestei imagini ciudate. Portarul este Haidu, iar golul a fost înscris de Sandu (Jiul Petroşani), care nu se vede în imagine.*

PRIMUL ASALT

Cunoscuta noastră scrimeră MARIA VICOL nu a mai putut rezista rugăminţilor lui Tudorel şi-l pregăteşte pentru primul său... asalt. Fiul a făcut o pasiune pentru sportul îndrăgit de mama sa şi acum a început, cum spun cei mari, «specializarea timpurie». Vă rugăm să nu luaţi în seamă faptul că Tudorel ţine floreta de lamă. De vină sînt numai emoţiile pe care orice sportiv în devenire le încearcă în faţa fotoreporterilor...

MISIVE SPORTIVE

Echipei de baschet fete Viitorul Dorohoi, care a promovat în categoria A.

Pentru succesele acele,
Noi suporterii amatori
La fiecare dintre ele
Le dăruim un... coş cu flori.

Unui jucător care aruncă vina pe coechipieri.

Mereu se dezvinovăţeşte,
Stîrnind în juru-i răzmeriţe,
Şi-atunci cînd poarta n-o găseşte,
Caută regulat... porţiţe.

Victor HÎLMU

GOLGETERUL

În ediţia 1964—65 a campionatului nostru de fotbal, titlul de golgeter a revenit unui fotbalist a cărui echipă nu concurase pentru primul loc: **ADAM** de la Universitatea Cluj. Anul acesta, fotbalistul clujean a reeditat performanţa. Cu 15 goluri Adam a devenit cel mai eficace înaintaş, întrecîndu-l pe principalul său rival, Voinea, care a înscris 13. «Gurile rele» spun că dinamoviştii bucureşteni l-au făcut golgeter pe Adam. Se gîndesc, desigur, la faptul că clujeanul a înscris (în meciurile tur-retur) în poarta echipei din Ştefan cel Mare nu mai puţin de 7 (şapte) goluri...

„UN CREION PE STADIOANE"

Pe maestrul NEAGU RĂDULESCU l-am cunoscut cu ani în urmă, cînd, licean fiind, mi-a căzut în mînă «Napoleon fugea repede», un soi de hronic plin de haz al turfului. Vrăjit fiind şi eu de herghelii1e regretatului hipodrom, am citit pe nerăsuflate cartea maestrului, mirîndu-mă (atunci) şi întrebîndu-mă de unde ştie atîtea «fixuri».

În ziua unui derby la «trap», în mijlocul mulţimii indignate că Oslo sau Avion fusese «tras» un singur om rîdea cu gura pînă la urechi. Era Neagu Rădulescu. Cînd l-am revăzut după mulţi ani în redacţia «Sportului», o clipă mi-a trecut prin cap că acest vulcan de glume şi de poante nu a sfîrşit hohotele începute atunci pe hipodrom... Vă mărturisesc sincer, am convingerea că şi noaptea în somn zîmbeşte pregătindu-şi poantele caligrafiate sau desenate ale zilei următoare.

L-aţi văzut vreo dată posomorît? Nu cred. Nu pot să mi-l imaginez altfel decît vesel.

Iată-l acum pe Neagu Rădulescu prezent în librării cu o voioasă culegere de caricaturi sportive, rodul alergăturii umoristului pe stadioane şi prin sălile de sport. «Un creion pe stadioane», un fel de... turbincă a lui Neagu, i-a strîns laolaltă pe fotbaliştii Constantin, Ozon, Voinescu, Pîrcălab, pe celebrii Di Stefano, Pele, Garrincha, Eusebio şi Iaşin. Nu au... scăpat nici rugbiştii, boxerii, gimnaştii, voleibaliştii sau cicliştii. Toată lumea sportivă a ultimilor ani e prezentă, rîzînd, în galeria caricaturilor umoristului Neagu Rădulescu. Dansul creionului său năstruşnic descreţeşte frunţile, aduce veselia.

«Un creion pe stadioane» este fără îndoială un cadou preţios pe care Neagu Rădulescu îl face admiratorilor săi, iubitorii sportului din întreaga ţară.

Petre HENŢ

FOTBALUL ŞI... SIRENELE

Şi la noi în ţară fotbalul a încetat să mai fie un monopol al băieţilor. Ofensiva fetelor a fost irezistibilă şi... iată-ne prezenţi pe stadionul Giuleşti (tot de acolo trebuia să ni se tragă şi asta...) la meciul de fotbal al... sirenelor rapidiste. Deocamdată au cochetat cu balonul rotund «Tricourile vişinii» şi «Tricourile albe». Poate că la anul vom avea prilejul să vedem şi echipe provinciale sau poate chiar un adevărat campionat al fotbalistelor...

COPIII CONSTRUIESC STADIOANE

La concursul «Bilet de vacanţă» organizat de revista «Luminiţa» au sosit... operele celor mai mici constructori ai patriei noastre. Printre machetele de blocuri, fabrici, uzine, săli de spectacol şi multe altele iată şi un... stadion. Macheta acestuia, pe care o prezentăm în fotografie, aparţine elevului Nicolae Danciu din clasa a IV-a a Şcolii generale nr. 143 din Bucureşti. După cum se poate vedea, pe stadionul-machetă a şi avut loc primul meci. «Luminiţa» a învins «Cutezătorul» cu 4—1...

„BOB“ KENNEDY, SPORTIVUL

Iată două fotografii care ni-l prezintă pe defunctul ROBERT KENNEDY în două din numeroasele sale ipostaze sportive. În cea din stînga, el canotează pe unul din afluenţii Hudsonului, împreună cu nepoata sa Caroline, fetiţa fratelui său John Fitzgerald, fostul preşedinte al S.U.A. În dreapta, «Bob» dă primele lecţii de base-ball unuia dintre cei zece copii ai săi — Christopher.

«Bob» Kennedy a fost un adevărat polisportiv, el excelînd în călărie, nataţie, ciclism, alpinism şi marş. În cursul unui *week-end*, în 1963, «Bob» Kennedy a parcurs pe jos 80 km în 17 ore. În anul 1965, el a escaladat în premieră «vîrful Kennedy» din Canada (4237 m), cel mai înalt vîrf din America de Nord.

Cîndva, Joseph Kennedy, tatăl fraţilor, a spus: **«John a muncit supraomeneşte. «Bob» munceşte, însă, şi mai mult»**. Desigur că la dobîndirea acestei mari capacităţi de muncă a lui «Bob», considerat cîndva «copilul debil» al familiei, rolul sportului nu poate fi trecut cu vederea.

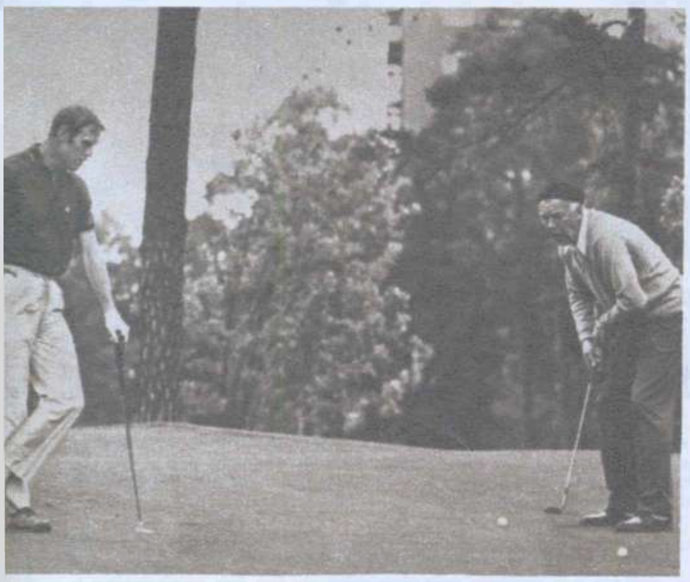

SPORTUL ÎN AJUTORUL SCENEI

Terenurile de golf Kevinge din Stockholm au găzduit nu de mult un turneu la care au participat numeroşi jucători de golf din Suedia. Pentru a lua parte la întreceri, fiecare concurent a plătit o taxă de 50 de coroane suedeze. Invitaţii, care din diverse motive nu au putut fi prezenţi la competiţie, au trimis, totuşi, taxa solicitată. Sumele strînse cu această ocazie au intrat în beneficiul căminului «Höstsol» (Soarele de toamnă), care găzduieşte actorii şi actriţele în vîrstă.

Iată-l în fotografie pe celebrul hocheist suedez Sven «Tumba» Johansson jucînd golf în pereche cu prinţul Bertil al Suediei, în cadrul acestui turneu organizat în beneficiul «marilor oameni bătrîni».

PREOLIMPICII SE VOR OLIMPICI

Fără îndoială, reprezentativa de baschet a Iugoslaviei este una dintre cele mai redutabile formaţii din lume. Medaliile de argint cucerite la campionatele mondiale din 1963 şi 1967 ni-i recomandă pe maeştrii panoului din Iugoslavia printre principalii competitori la Jocurile Olimpice din Mexic. Formaţia condusă de cunoscuţii internaţionali Daneu (al doilea din rîndul de jos) şi Koraci (ultimul din rîndul de jos) a cîştigat recentul turneu preolimpic, care s-a desfăşurat în capitala Bulgariei. Sportivii iugoslavi speră că în Mexic se vor elibera de prefixul «vice» care i-a urmărit la ultimele campionate mondiale.

micromotive sportive

— Nevastă, calcă-mi costumul! Vreau să joc... elegant.
— La şah: De ce mi-ai luat calul, ştii să... călăreşti?
— De ce la gimnastică sînt numai paralele, nu şi... meridiane?
— E un scrimer înnăscut; de mic era... înţepat.
— Cînd la şah regele merge cruciş, face pe... nebunul?
— Fotbalistul ăsta are talent cu «Carul de... bere».
— Profanul: Ce e mai greu, boxul sau pugilismul?
— 39 şi 4 — zise doctorul privind termometrul. Şi se omologhează? — întrebă alergătorul.
— Copii, nu vă jucaţi cu focul — spuse antrenorul de tir.
— De ce l-a dat arbitrul afară pe jucător? N-avea bilet?
— Maratonistul: Vreau nişte pantofi rezistenţi. Mărimea?... 42,195 km.
— În viaţa mea am făcut mult box, spuse... tăbăcarul.

Titi GHEORGHIU-Vaslui

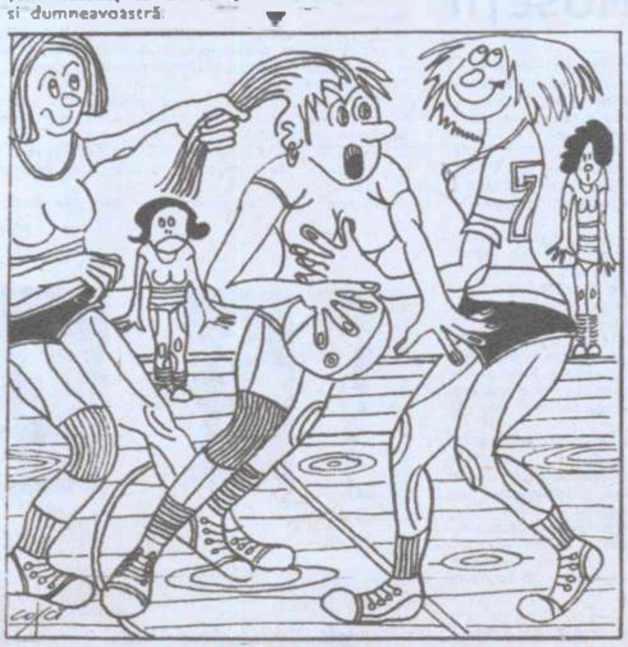
MODA ÎN SLUJBA NAIADELOR

Febra olimpică i-a cuprins nu numai pe sportivi şi pe antrenori. Actriţa italiană LISA GASTONI — pe care o puteţi vedea în fotografia de mai jos — a lansat recent acest costum de baie, ea fiind încredinţată că linia lui aerodinamică le va putea ajuta pe înotătoarele italiene să obţină performanţe de valoare.

Se non e vero

CELE 12 GREŞELI

Copiind desenul din stînga, colaboratorul nostru OCTAVIAN COVACI a făcut 12 greşeli. Încercaţi să le descoperiţi şi dumneavoastră.

MEXICO 68

FAVORIŢI OLIMPICI

RITA SCHMIDT pe urmele Iolandei Balaş

Corespondenţă specială din BERLIN
de la EBERHARD BOCK
redactor la «Deutsche Sportecho»

Reacţiile ei sînt într-adevăr ca ale unui copil de 17 ani! Rîde cu poftă la o glumă, apoi se schimbă în cîteva secunde, devenind serioasă, gînditoare... Aceasta este Rita Schmidt, cea mai bună săritoare în înălţime din lume, la ora actuală. Ultima ei performanţă: 1,87 m.

Originară din Grossgrimma, localitate aflată în apropiere de Halle, Rita Schmidt a început să iubească sportul din fragedă copilărie. Primii paşi i-a făcut într-o sală de sport, la şapte ani. Părinţii doreau s-o iniţieze în tainele gimnasticii, unde se părea că Rita va avea aptitudini deosebite. Şi, într-adevăr, nici antrenorii ei şi nici părinţii nu s-au înşelat. Rita lucra la aparate cu multă graţie. Mobilitatea şi supleţea ei erau mult admirate de ochii cunoscătorilor. Dar a urmat spartachiada pionierilor. Şi poate dacă nu ar fi existat această competiţie polisportivă, Rita Schmidt ar fi rămas gimnastă. Arătînd aptitudini multilaterale pentru sport, profesorul de educaţie fizică i-a recomandat să ia startul şi la atletism în marea competiţie a purtătorilor cravatelor roşii. A luat startul în proba de 800 m şi la... aruncarea greutăţii. Evident, rezultatele nu au fost promiţătoare. Totuşi, ochiul antrenorului Walter Czaeczine a văzut în micuţa Rita excelente calităţi. Nu peste mult, pioniera Rita Schmidt era legitimată în secţia de atletism a asociaţiei B.S.G.Aktivist din Grossgrimma. Cîţiva ani, tînăra atletă s-a îndeletnicit cu alergările şi săriturile. Abia la 15 ani, deci în urmă cu doi ani, rezultatele sale aveau să intereseze cercurile specialiştilor. Se duse repede vestea că,la Grossgrimma, o fetiţă,care nu împlinise nici 15 ani, sărise 1,50 m la înălţime!

Un drum făcut la Grossgrimma de către cunoscutul antrenor de atletism Günther Lein (fost şi el un bun săritor în înălţime: 2,04 m în 1959) şi Rita Schmidt avea să-şi urmeze studiile în continuare la Leipzig. Şi, într-adevăr, ajunsă în metropola tîrgurilor internaţionale, Rita nu avea să-şi deziluzioneze nici profesorii de la şcoală, şi nici pe cei de la atletism. Recordurile de junioare ale R.D. Germană sînt depăşite pe bandă rulantă. De la concurs la concurs, statisticienii sînt nevoiţi să facă corectările pe tabelele de recorduri ale ţării. La 16 ani sare 1,68 m cu un rezultat excelent pentru o fată de vîrsta ei, înaltă de 1,74 m. Cînd va reuşi Rita să-şi depăşească propria înălţime? Răspunsul la întrebare nu avea să întîrzie, În decurs de alte cîteva luni, a sărit 1,76 m! — cu 2 centimetri mai mult decît propria-i înălţime! Ştirea a produs senzaţie în lumea întreagă.

1968 începe sub cele mai bune auspicii pentru tînăra campioană. Cîştigă locul I la campionatele europene de sală de la Madrid, unde învinge o serie de sportive valoroase de pe continent. La Sofia a realizat în condiţii deosebit de dificile 1,87 m. Ştiţi de ce? Pentru că în timpul săriturilor se juca şi un meci de fotbal din campionatul Bulgariei (T.S.K.A.—Lokomotiv Sofia) şi mingile şutate de jucători şuierau pe lîngă ştacheta postată în spatele unei porţi! *Ce nervi de oţel are fata asta!* — exclamau cu admiraţie specialiştii prezenţi la acest concurs. În vacarmul suporterilor, aproape fără să se concentreze înaintea săriturilor, Rita Schmidt a sărit cu numai 4 centimetri mai puţin decît recordul fenomenal al Iolandei Balaş.

Va fi Rita Schmidt noua campioană olimpică? N-aş îndrăzni încă să o spun. In atletism, la sărituri în special, unde accidentele sînt mai frecvente, nu te poţi hazarda la pronosticuri. Dacă în urmă cu cîţiva ani, Iolanda Balaş domina cu autoritate această probă, fiind la circa 10 centimetri «mai sus» decît următoarea clasată, azi

concurenţa celor peste 1,80 m a devenit cu mult mai mare. Karin Schultze, Okorokova, Montgomery, Valentova, Faihthova şi românca Bonci sînt candidate la medalii olimpice. Este însă prematur să vorbim despre aceste şanse cu trei luni înaintea marii confruntări de la Ciudad de Mexico.

FIŞĂ PERSONALĂ

Rita Schmidt: născută la Grossgrimma, la 21 octombrie 1950. Este elevă în clasa a XI-a a unei şcoli medii din Leipzig.

Evoluţia performanţelor: 1966 — 1,68 m; 1967 — 1,76 m; 1968 — 1,87 m.

Cele mai bune rezultate: locul I la campionatele europene pe echipe (1967), la concursul preliminar de la Drezda (1,76 m); locul II în finala campionatelor europene pe echipe de la Kiev în 1967; campioană europeană de sală, la Madrid, în 1968 (1,84 m).

Cîteva din SECRETELE

TINEREŢII-SĂNĂTĂŢII-FRUMUSEŢII

Obezitatea se datorează la cea mai mare parte a oamenilor unei alimentaţii neraţionale combinată cu munca sedentară. Sînt mult mai rare cazurile cînd la origine există o disfuncţiune a glandelor endocrine. Marea majoritate a persoanelor grase mănîncă mai mult decît este necesar, preferă mîncărurile consistente, condimentate, la care adaugă şi o cantitate de alcool mai mult sau mai puţin concentrat, dar cu o valoare calorică mare.

Este incontestabil că părinţii au o mare vină în supraalimentarea copiilor, din frică de îmbolnăvire, din dorinţa de a oferi copilului tot ce este mai bun. Odată porniţi pe această pantă,este foarte greu de revenit. În orice caz e preferabil să nu se ajungă la depăşirea greutăţii optime, decît să se ducă o luptă acerbă pentru pierderea dificilă a fiecărui gram.

Alimentaţia acelora care au o tendinţă de creştere a greutăţii peste valoarea admisă trebuie să fie reglementată. Nu este bine ca cel care doreşte să slăbească, să aibă senzaţia de foame în timpul curei. Obezul trebuie să mănînce de cel puţin 5 ori pe zi, dar numai alimente cu o valoare calorică foarte mică şi care dau o senzaţie de saţietate, astfel nu va fi tentat să consume lucruri nepermise.

În majoritatea cazurilor este de dorit ca regimul să fie stabilit de medic, dar putem da cîteva indicaţii generale. Alimente care nu îngraşă sînt: carnea fiartă sau friptă, legumele preparate cu puţină grăsime, de preferinţă untdelemn, fructele nu prea dulci. Este interzis a se consuma carnea grasă, sosuri, paste făinoase, dulciuri, băuturi alcoolice. Obezul va bea apă minerală în loc de sprit sau Pepsi Cola, acesta din urmă avînd deasemeni o valoare calorică mare şi în ultima vreme se face abuz.O băutură foarte plăcută este sucul natural de roşii sau de fructe (Frucola), care aduce şi un însemnat aport de săruri minerale atît de importante organismului.

În afară de regimul alimentar este necesar ca obezul să facă multă mişcare sub formă de gimnastică, mers pe jos etc.

Exerciţiile pe care vi le recomandăm sînt la început destul de grele de executat şi este inevitabil ca să apară în prima perioadă febra musculară. Această senzaţie neplăcută şi dureroasă va dispare însă repede şi execuţia va deveni din ce în ce mai uşoară. Este greşit să se intercaleze pauze de cîteva zile, deoarece astfel febra musculară revine din nou şi durează mai mult.

Ritmul viol şi o îmbrăcăminte mai călduroasă facilitează sudaţia şi scăderea în greutate va fi mai accentuată, cu condiţia ca să nu se bea apă după terminarea programului, punînd la loc tot ce s-a pierdut.

Este de dorit ca orice persoană care vrea să execute exerciţiile pentru slăbit să facă un control al tensiunii arteriale, deoarece mişcările recomandate solicită mult aparatul circulator.

Dr. Edit PETRUŢ

EXERCIŢII PENTRU COMPATER

Ex. 1. Alergare foarte elastică, cu genunchii la piept, în ...

Ex. 2. Din pe genunchi, cu braţele la şold, ... cu întinderea braţelor înainte, alternativ dreapta şi stînga, de ...

Ex. 3. Din înainte culcat, cu braţele întinse lateral, îndo... va repeta de 20 de ori alternativ dreapta-stînga, căutînd să ... duşumea.

Ex. 4. De respiraţie. Se vor executa 4—5 respiraţii pe nas ... la expiraţie vom coborî încet braţele de-a lungul corpului ...

Ex. 5. Mersul piticului. 20 de paşi mers ghemuit, cu ... braţele la ceafă.

Ex. 6. Din culcat pe spate cu braţele lateral, vom ridica ... 90 de grade cu solul şi apoi, păstrînd acest unghi, vom cob... alternativ de 12 ori.

Ex. 7. Din uşor depărtat stînd, ducînd braţele la şold, ... cît mai elastic de pe un picior pe celălalt, cu ... cît mai sus.

Încheiem lecţia cu exerciţiul de respiraţie de la nr. ...

Prof. ...

I

II

IV V VI

De la munte...
... la mare
GHETE PENTRU TURISM DE VARĂ, realizate din piele velurată, talpă cauciuc monolit (translucid), antiderapantă, ușoară, comodă, flexibilă.
prețul 95 lei.
SANDALE DE VARĂ — un nou gen de pantof-sanda, cu fețe netede din box căptușit cu meșină, rezistență superioară, talpă duroflex
prețul 113 lei.
PARC HOTEL

OPTIMISM!

Reușind 57,98 m — nou record național la disc, LIA MANOLIU privește cu optimism perspectiva mexicană sau cea de a 5-a sa Olimpiadă. Încrederea i-o dă și competența îndrumărilor în pregătire pe care le primește de la MIHAI RAICA, soțul ei, fost recordman și campion de disc și greutate.

Foto: Ion MIHAICĂ

SPORT

LEI 2,5